

Lord Raffles

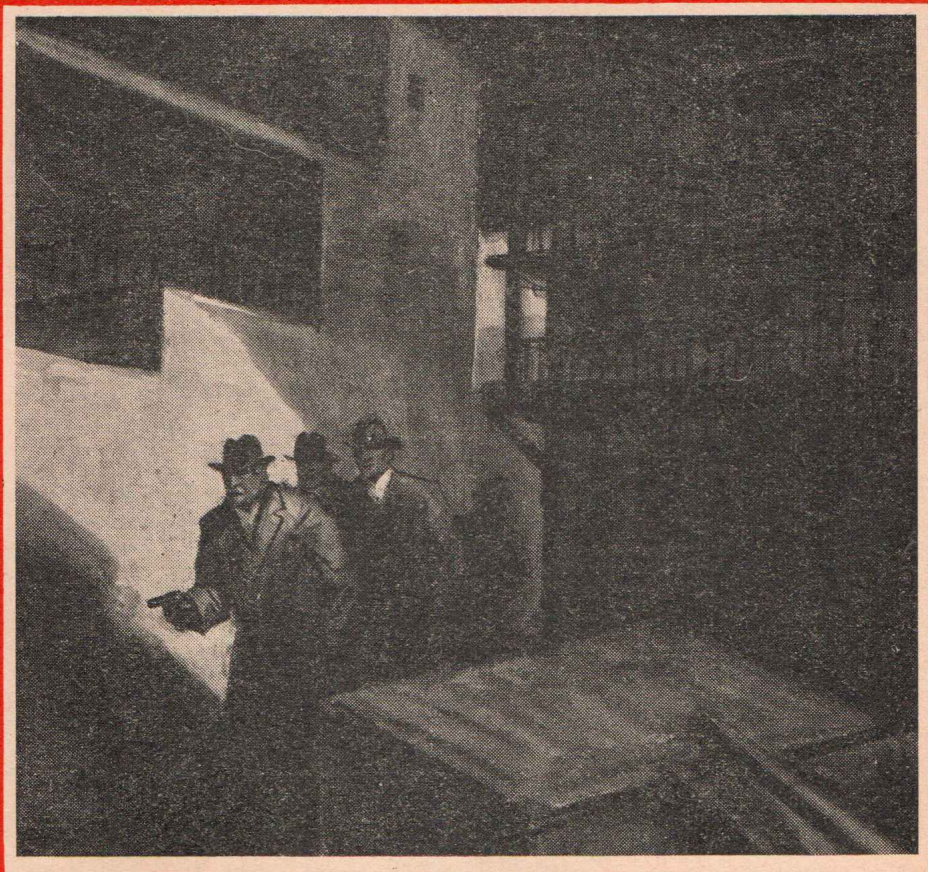
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE GIJZELAARSTER

N° 2457

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE GIJZELAARSTER

HOOFDSTUK I

HET GEMASKERD BAL

Een gemaskerd bal is een feest, dat door menigeen wordt aangegrepen om te voldoen aan het verlangen, dat in ieder mens leeft, om zich zelf eens deftig of potsierlijk, buitensporig, of zelfs bespottelijk aan te kleden. Dat is zo over de gehele wereld en zelfs in Londen geeft men zich daaraan over.

De grote zalen van het bekende Carlton hotel in de wereldstad, waren dan ook gevuld met een talrijke bonte menigte.

Honderde gasten die zich in de feestzalen verdrongen, waren voor het merendeel gestoken in alle denkbare verkleedingen, waaronder zeer kostbare.

Men zag er koninginnen van de Nacht, Colombines, Pierrettes, herderinnetjes zowel als harem vrouwen, Oosterse danseressen, en zeer schaars geklede cupido's, terwijl de heren zich vertoonden in alle gewaden die er ooit gedragen zijn sedert de mens zich in klederen hulde.

Het was omstreeks één uur in de nacht en de feestvreugde was ten top gestegen.

De wijn vloede in stromen, drie orkesten wisselden elkaar af en er werd druk gedanst.

Een kleine nevenzaal was ingericht als buffet, waar velen zich verdrong-

gen voor de rijk beladen tafels, waarop een keur van spijzen slechts wachtte op hen die wilden toetasten.

Bovendien waren er ook een aantal *chambres séparées* ingericht, waarvan eveneens druk gebruik werd gemaakt.

De kellners, allen gestoken in de livrei van de bedienden onder de regering van Lodewijk XIV, liepen af en aan en hadden geen handen genoeg om de gasten te bedienen.

Onder de aanwezigen bevonden zich er twee, die al aanstonds bij hun binnentreden de aandacht hadden getrokken door de pracht van hun kledij.

De langste van die twee was gedost in een riddergewaad uit de tijd van Karel de Eerste.

Het rood fluwelen wambuis en de kniebroek van dezelfde stof deden zijn gespierde, slanke gestalte op het voordeligst uitkomen.

Een kunstig geplooid kanten kraag omsloot zijn hals, de benen waren tot de knieën gestoken in kaplaarzen van licht geel leder.

Hij droeg een pruik van licht blond haar die hem voortreffelijk stond, evenals de hoed van grijs vilt met brede rand en witte vederdos.

Zijn metgezel, die bijna een half hoofd kleiner was, droeg het gewaad van een page uit hetzelfde tijdperk.

Het was vervaardigd van lichtblauwe zijde en kleepte hem voortreffelijk.

Hoewel beiden gemaskerd waren had men het tweetal toch spoedig herkend.

Het waren Lord William Aberdeen de bekende filantroop, en zijn vriend, Charles Brand, die al bijna even bekend was.

De page danste enkele keren, maar zijn meester vergenoegde zich er mee naar het vrolijk gewoel te kijken.

De twee vrienden stonden op het ogenblik, dat deze vertelling aanvangt, op de brede galerij die langs drie zijden van de zaal liep en waar men een uitstekend gezicht had op de kleurige, wriemelende mierenhoop daar beneden.

— Ik heb het nog zelden zo druk gezien als dit jaar, begon de jonge man.

— Ik moet erkennen dat het een zeer gevarieerd en aanlokkelijk schouwspel is, zei Lord Aberdeen. De bal-mas-

quès in het Carlton Hotel staan er trouwens voor bekend, dat zij verre uitblinken boven de meeste van dergelijke aangelegenheden. Ik wil je ook wel bekennen, dat ik er uitsluitend naar toe ben gegaan om te genieten van het kleurenspeel.

Hij liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen en voegde er aan toe:

— En tevens bieden deze feesten een voortreffelijke gelegenheid, om eens uit te zien naar een gelegenheid, die John Raffles in staat stelt zijn slag te slaan.

— Stil. Laat men je niet horen, zei Brand verschrikt.

— Daar is geen vrees voor, wij zijn hier bijna geheel alleen.

— Alles goed en wel, maar men kan niet te voorzichtig zijn. Het zou hier aardig wat opschudding verwekken, als het eens plotseling bekend werd dat Lord William Aberdeen de man is, wiens naam je zoëven noemde en naar wie de politie van Londen, ja van geheel Engeland reeds geruime tijd zoekt, zonder hem te kunnen vinden.

— Je hebt gelijk, zei Raffles glimlachend, het zou inderdaad enige consternatie veroorzaken. Van politie gesproken, als ik mij niet vergis heb ik zoëven onze vriend, Philius Baxter, de bekende hoofdinspecteur van politie, in het costuum van Fallstaf gezien. En ik moet zeggen dat het hem uitstekend past.

— Het staat hem prachtig, beaamde Brand, want zijn omvangrijke buik zal voor die van de meisjesgek, door Shakespeare met leven bezielde, slechts weinig onderdoen.

— Ik heb trouwens nog meer beken- den gezien, ging Raffles voort. Sullivan de detective-inspecteur van Scotland Yard is hier ook, en wel in de gedaante van Cromwell. Hij is vergezeld door zijn bevallige echtgenote, die het costuum van Koningin Elisabeth I draagt, en van zijn leerlinge Dorrit Evans, die eenmaal zijn voetsporen zal drukken.

— Je noemt daar een viertal mensen op, Edward, die ons al heel wat gevaarlijke momenten hebben bezorgd.

— Juist, Charles en die daardoor mijn leven zeer veraangenaamd hebben. Zij zijn als het ware de specerijen, die voor

mij de laffe kost van het dagelijks bestaan kruiden. Ik zou waarlijk niet weten wat ik zonder hen zou moeten beginnen.

Brand begon te lachen.

— Men zou waarachtig denken, dat ze tot je beste vrienden behoren, zei hij spottend.

— In zekere zin is dat ook zo. Zij zorgen ervoor dat ik steeds op mijn qui-vive moet zijn, dat mijn zenuwen niet verslappen, dat ik mijn hersens moet inspannen, kortom dat ik leef.

— Het is een feit, dat die vier mensen ons reeds menig ogenblik van spanning hebben bezorgd, hernam de jonge man. Hoe vaak hebben zij ons reeds op de hielen gezeten, hoe vaak hebben zij ons bijna in handen gehad.

En nu zijn wij in dezelfde zaal, wij houden ons bezig met hetzelfde vermaak en als wij elkander zouden ontmoeten en herkennen, dan zouden wij elkander vriendelijk groeten en de gewone banaliteiten wisselen.

Reeds het volgende ogenblik zou Raffles in het gelijk stellen.

Boven de hoogste trede van de brede trap, die naar dit gedeelte van de galerij voerde, verscheen het dikke, rode hoofd met de blonde baard van hoofdinspecteur Baxter.

Bij zijn nadering bleek nog duidelijker, dat hij de aangewezen persoon was, om Fallstaff, de onverbeterlijke drinkebroer en Don Juan voor te stellen.

Het scheen dat hoofdinspecteur Baxter reeds volop genoten had van de aanwezige geestrijke dranken, wellicht om op die wijze zijn rol des te meer natuurgetrouw te kunnen vervullen, want zijn gang was verre van vast en zijn ogen traanden.

Hij werd op de voet gevolgd door zijn rechterhand, Inspecteur James Sullivan, wien het gewaad van de IJzeren Hertog als aan het lichaam gegoten zat.

Achter hem kwamen de echtgenote van Sullivan, die vroeger hetzelfde beroep als haar man had uitgeoefend, en Miss Dorrit Evans, een knappe jonge dame, die reeds verschillende proeven van haar bekwaamheid op het gebied

der recherche had afgelegd. Het kleine groepje bleek nog al vrolijk te zijn en kwam regelrecht op Raffles, alias Lord Edward Lister, de Grote Onbekende, en Charles Brand toe.

— Wat houdt gij u hier afgezonderd, mylord, zei Fallstaff, met een familiariteit, die hem aangeboren was, en die thans wegens de toestand waarin hij verkeerde, nog duidelijker aan het licht trad.

— Het is hier een uitstekende plaats zei Raffles koel, om op het gewoel daar beneden neer te zien, en wat zou ik meer verlangen?

— Wat gij meer zoudt verlangen? Wel, waarom zoudt gij niet eens een dansje maken? Daarvoor komt men op een gemaskerd bal.

— Ik kijk er liever naar, dan dat ik het zelf doe, hernam Raffles bedaard. Ik kom trouwens langzamerhand op een leeftijd waarop dit verreweg te verkiezen is.

— Kom, kom, mylord, liet zich nu de heldere stem van Dorrit Evans horen, nu overdrijft gij wel een weinig. Gij zoudt menig jongmens in vlugheid de baas zijn, daarvan ben ik zeker.

Op dit ogenblik was er beneden in de zaal enige consternatie ontstaan, want alle gasten schenen naar één plek te zwemen.

Men hoorde hier en daar een verbaasde of verschrikte kreet slaken.

De zes personen op de galerij bogen zich over de balustrade.

— Wat is er aan de hand? riep Baxter naar beneden.

— Misschien is er iemand in het gedrang flauw gevallen, opperde Sullivan.

— Dat is het niet, geloof ik, liet de stem van zijn vrouw zich horen. Er schijnt iets ernstigers te zijn gebeurd.

— Dan moesten we maar eens naar beneden gaan en polshoogte nemen, stelde Sullivan voor.

— Daar ben ik het mee eens, zei Raffles want ik geloof inderdaad, dat er iets ernstigs aan de hand is.

Zonder meer woorden te verspillen, spoedde het zestal zich naar beneden.

HOOFDSTUK II

EEN ZONDERLINGE ONTDEKKING

Beneden aan de grote trap was er bijna niet door de mensenmenigte heen te komen.

De onderste trede van de trap was dicht bij een deur die toegang gaf naar de brede gang, waar zich een gedeelte van de kabinetten voor particulier gebruik bevond.

Voor die deur stond een drom gasten die trachtten iets gewaar te worden van hetgeen er in de gang gaande was.

Dadelijk liet de vette stem van Phileas Baxter zich horen.

— Wat is hier aan de hand, mensen? Waarom dat gedrang? Wat is er gebeurd?

Er kwam geen antwoord, en Sullivan begreep dat hij het heft in handen moest nemen en riep Baxter enige woorden toe, waarop beiden hun maskers afdeden.

Daarop riep Sullivan met stentorstem:

— Niet zo dringen. Wij zijn van de politie. Laat ons door, zodat wij kunnen zien wat er gebeurd is.

De meeste mensen hadden Sullivan waarschijnlijk nooit gezien, maar de hoofdinspecteur van politie kenden zij des te beter.

Zij maakten dus aanstonds ruimte en er ontstond een smalle geul, waardoor de twee politiemannen konden heendringen.

Raffles en Brand volgden hen op de voet, terwijl de dames achterbleven op de onderste trede van de trap, waar zij geen gevaar liepen onder de voet te geraken.

In de brede marmere gang was het

ook zeer vol en Sullivan moest nogmaals zijn naam en kwaliteit bekend maken om zich doorgang te kunnen verschaffen.

Het publiek scheen samen te dringen voor de deur van het particuliere kabinet, dat zich het dichtst bij de uitgang van het hotel bevond.

Een paar kelners en de gérant van het hotel trachtten zich te vergeefs een doortocht te banen.

Het was duidelijk, dat zich in dat kabinet iets had voorgedaan waardoor al deze opschudding was ontstaan.

Ook dit kleine vertrek was vol mensen.

— Verlaat allen onmiddellijk dit vertrek, als gij niet wilt, dat ik geweld gebruik, beval Sullivan met luide stem. Politie.

Niet zonder enig tegenstribbelen verlieten de binnengedrongen nieuwsgierigen eindelijk het kleine vertrek, en eerst toen konden de twee politieambten, benevens Raffles en Brand zien wat er eigenlijk aan de hand was.

Aan een rijk voorziene tafel, beladen met een champagnekoeler, fruitschalen, sigaretten en de overblijfselen van een overvloedige maaltijd, zaten twee mensen.

Een hunner was een dikke man in avondtoilet, dat zichtbaar was onder zijn openhangende zwarte domino.

Zijn ogen waren half gesloten en zijn hoofd was hem op de borst gezakt.

Op zijn wit overhemd waren een paar koffievlekken zichtbaar, daar blijkbaar zoëven op gemorst, en zijn masker lag onder het bereik van zijn hand naast hem.

Ofschoon hij hem niet goed in het gezicht had kunnen zien, twijfelde Raffles geen ogenblik aan de identiteit van deze man.

Het was de schatrijke bankier Geofrey Ashton, een der steunpilaren van de Londense beurs. Eén blik op het gelaat van Sullivan was voor Raffles voldoende om te zien dat de detectieve inspecteur eveneens de bewusteloze dikke man met zijn kale schedel aanstonds had herkend.

Zijn witte, dikke handen lagen naast het bord op het tafellaken, en op dat bord lag een half geschilde perzik.

Tegenover hem, aan de andere kant van de tafel, zat een jonge bevallige, maar erg opgemaakte dame in avond-toilet.

Zij lag, meer dan zij zat, achterover in haar stoel en haar mond stond half open.

Vol verbazing keken de vier mannen een ogenblik zwijgend naar dit zonderlinge tafereel, dat de indruk wekte, als vormde het een onderdeel van de verzameling van een wassenbeelden-spel...

Toen richtte Sullivan het woord tot de kelner, die hen blijkbaar bediend had, en vroeg.

— Hoe komen die mensen bewusteloos? Hebt u hier bediend?

— Alleen het dessert, mijnheer, ik ben hierheen gezonden door Mr. Russell, die een cabinet particulier heeft aan de tegenovergestelde zijde van de gang.

— Waarom?

— Ik moest Miss Evelyn verzoeken bij haar ouders terug te komen.

— En hebt gij haar dat gevraagd?

— Dat kon ik niet, mijnheer, want zij was hier niet meer aanwezig.

Ik schrok zo van hetgeen ik zag, dat ik onwillekeurig een kreet uitte. Er liepen enige mensen in de gang, die nieuwsgierig kwamen aanlopen en die haalden er dadelijk anderen bij.

— Waar is de kelner, die hier bediend heeft?

— Dat weet ik niet, mijnheer, het was een hulpkelner.

Terwijl dit korte gesprek plaats vond, had Raffles zich naar de tafel bege-

ven, nam het half geledigde glas champagne op, dat voor de bankier stond en rook er even aan. Toen zette hij het weer neer en zei kortaf:

— Opium.

— Maar wat duivel heeft dat te betekenen? riep Baxter driftig uit, die er alles behalve over gesticht was, dat men zijn avond op deze wijze kwam verstoren.

— Ik geloof niet, dat we met vragen veel verder komen, hoofdinspecteur, merkte Raffles bedaard op. De eenvoudigste methode lijkt mij, deze mensen eerst weer tot bewustzijn te brengen.

— Gij hebt volkomen gelijk, mylord, zei Sullivan, maar weet u een middel?

— Gij behoeft niets anders te doen, dan in een apotheek even te laten halen, wat ik zal opschrijven, zei Raffles. Het is u misschien bekend, dat ik geen leek ben op geneeskundig gebied en zelfs gerechtigd ben de titel van arts te voeren.

— Dat weet ik, mylord, zei Sullivan glimlachend.

Hij nam het papiertje aan, waarop Raffles enkele woorden had gekrabbeld en zei tot de kelner:

— Breng dit naar de dichtstbijzijnde apotheek en wacht daar.

De man wilde zich reeds verwijderen, maar Raffles hield hem met een gebaar tegen:

— Het is beter dat een ander gaat, zei hij kortaf.

Sullivan keek hem verwonderd aan.

Raffles wisselde echter fluisterend enkele woorden met hem, waarop de jonge detective bevestigend knikte:

— Mylord heeft gelijk, zei hij, het is beter dat een ander gaat.

De kelner haalde de schouders op en zei:

— Zoals gij wilt, mijnheer, maar als gij soms denkt, dat ik iets te maken heb met wat hier is voorgevallen, dan hebt u het mis.

— Dat zal later wel blijken, hernam Sullivan kortaf.

Hij kreeg een piccolo in het oog, die voor de geopende deur nieuwsgierig stond toe te kijken en zond deze met het recept weg.

Intussen had Raffles zijn onderzoek voortgezet.

Hij liep langzaam door het kleine vertrek, dat in een zachte schemering was gehuld, daar de enige elektrische lamp door een kap van rode zijde was omgeven en niets ontging zijn grote, grijze ogen met hun scherpe blik.

Ineens wendde hij zich tot Sullivan en vroeg:

— Gij kent natuurlijk zeer veel inwoners van Londen. Weet gij misschien wie deze dame is?

Sullivan knikte bevestigend, liet zijn stem dalen en zei:

— Het is Ivy Covilly, een variétéster, met een niet al te gunstige reputatie. Gij weet natuurlijk ook, dat Ashton getrouwd is, en een volwassen dochter heeft. Ik heb zo het idee, dat hier een kleine wraakneming van Mrs. Ashton in het spel is?

— Het is niet onmogelijk, antwoordde de detective. In dat geval zouden wij ons niet al te bezorgd hoeven te maken, daar wij dan te doen hebben met een toneeltje uit een Franse klucht.

— Ik hoop, dat gij gelijk hebt, inspecteur, liet zich nu de stem horen van de gérant, die even te voren was binnen getreden.

— Hoezo, mijnheer? vroeg de detective.

— Kunt gij dat nog vragen? riep de gérant uit. Begrijpt gij niet, dat ons bedrijf door dergelijke voorvallen in opspraak wordt gebracht? Het is een geluk, dat men het niet erg tragisch heeft opgenomen. Het bal is weer in volle gang. Ik zou u willen voorstellen inspecteur, deze twee mensen, die blijkbaar alleen maar stomdronken zijn, zo spoedig mogelijk met een auto naar hun respectieve huizen te laten brengen, dan zijn wij van de zaak af.

Inspecteur Sullivan schudde het hoofd

en zei:

— Ik geloof niet, dat de kwestie zo eenvoudig is op te lossen sir, zei Sullivan glimlachend, ik moet u namelijk zeggen, dat die twee, die hier blijkbaar in een teder tête à tête bijeen waren niet dronken, maar met opium bedwelmde zijn.

— Goede hemel, riep de gérant verschrikt uit, wie zou dat gedaan hebben?

— Waarde heer, zei de detective enigzins ongeduldig, als wij dat wisten, zou het hele geval in minder dan een half uur afgedaan zijn. Wij weten het echter niet en ik hoop dat wij op uw hulp kunnen rekenen om deze geschiedenis tot klaarheid te brengen.

— Ik verlang niets liever, riep de gérant. Ik verzoek u echter dringend aan de zaak zo weinig mogelijk ruchtbaarheid te geven.

Raffles die weinig aandacht had geschonken aan deze korte woordenwisseling, had rustig zijn onderzoek voortgezet.

Hij had zijn hand in de zakken van het rokpand van de bewusteloze bankier gestoken en deze er ledig weer uitgehaald.

Hij betastte de borst van de man en bevond, dat de twee overhemdknoopjes verdwenen waren.

Het overhemd gaapte op de borst en liet het witte interlockje zien.

Ook uit de manchetten waren de knopen verdwenen.

Raffles floot zacht tussen de tanden.

Alles wees er op, dat men hier te doen had met een alledaagse beroving, en weinig vermoedde Raffles, dat er aan deze zaak nog méér vastzat, dan hij thans bevroedde.

Juist op dat ogenblik kwam de piccolo terug met een klein flesje, hetwelk hij Sullivan ter hand stelde.

HOOFDSTUK III

ZOEK

De detective overhandigde Raffles het flesje en zei:

— Dat zal ik aan u moeten overlaten, mylord. Daarvan hebt gij meer verstand dan ik.

Raffles ontkurkte het flesje, goot wat van de inhoud op een theelepeltje, hetwelk hij op tafel zag liggen, en bracht dit beurtelings tussen de halfgeopende lippen van de beide bewusteloze personen.

In gespannen verwachting verstreken er enkele minuten, gedurende welke tijd er geen woord gesproken werd.

Toen maakte het eerst de bankier een kleine beweging met een zijner dikke witte handen, de beweging herhaalde zich, en toen kwam er leven in zijn glazige ogen.

Langzaam hief hij het hoofd op, liet zich weer achterover in zijn stoel vallen, zuchtte een paar malen diep en draaide toen langzaam zijn hoofd naar alle kanten.

Zijn oogopslag kreeg meer levendigheid en tenslotte bleef zijn blik gevestigd op Raffles, die met het flesje nog in zijn hand het dichtst bij hem stond.

Hij bewoog een paar malen de lippen en eindelijk kwam het er met moeite uit:

— Wat is dat voor een flauwe grap?

— Ik geloof niet dat het een grap is, Mr. Ashton, antwoordde Raffles, doorzoek uw zakken maar eens, dan zult ge dat aanstonds met mij eens zijn.

De bankier deed wat hem gevraagd werd, ofschoon hij zijn ledematen blijkbaar nog niet geheel tot zijn beschikking had.

Maar aldra werden zijn bewegingen

hoe langer hoe vlugger.

Eerst ging zijn hand naar zijn broekzakken, vervolgens naar zijn vestzak, ten slotte naar de beide binnenzakken, waarna hij met een theatrale kreet riep:

— Ik ben bestolen.

Deze ontdekking scheen de man volkomen tot bewustzijn te brengen, hij richtte zich in zijn stoel op, wierp een blik op zijn tafelenote, en barstte toen uit:

— Heeft zij dat gedaan?

— Dat geloof ik niet, Mr. Ashton, antwoordde Raffles glimlachend. Want tenzij deze dame hier zonder enig sieraad is verschenen, wat nauwelijks te verwachten is, dan is ook zij het slachtoffer geworden van de behendige dief, die u geplunderd heeft. Zij heeft althans niets meer van enige waarde aan en om. Gij kunt u zelf overtuigen.

Met een angstige blik in zijn nog ietwat fletse ogen staarde de bankier naar de jonge vrouw.

— Waarachtig, mompelde hij op hese toon, zij mist haar diamanten collier, haar ringen en armbanden.

— Gij ziet het, zei Sullivan, die naderbij was gekomen, juist toen ook de dame de ogen opsloeg.

Zij wreef met haar hand over het voorhoofd, en stamelde:

— Waar ben ik? Wat is er gebeurd? Wat doen al die mensen hier?

Ineens uitte zij een luide kreet.

— Waar zijn mijn juwelen? Men heeft mij bestolen. Politie. Help.

— Gij behoeft niet meer om politie of om hulp te roepen Mrs. Colvilly, zei Sullivan bedaard, want de politie is reeds hier en hulp is u al geboden.

Ik verzoek u echter, zo kalm mogelijk te blijven, en mij te antwoorden op de vragen, welke ik u zal stellen. Dat is de enige weg om wellicht weer in het bezit van de geroofde sieraden te geraken. Wij zullen ons uiterste best doen ze te achterhalen.

Hij richtte zich nu tot de bankier, die nog altijd enigszins verwezen voor zich uit keek, en vroeg:

— Hoe laat zijt gij hier gekomen?

— Om een uur of elf, antwoordde de bankier met zwakke stem.

— Alleen?

— Neen, net... met deze dame. Zij... hm... zij is een goede kennis van mij...

— Toen gij in het hotel arriveerde, zijt gij toen aanstonds naar dit kabinet gegaan, vroeg Sullivan, en hadt gij dit kabinet van te voren besproken?

— Ja. In de loop van de dag heb ik het per telefoon gereserveerd.

— Men wist hier dus, dat gij juist in dit kabinet zoudt souperen?

— Natuurlijk. Ik ben hier goed bekend, en alle kelners, de gérant inclusief kennen mij.

— Allemaal?

— Ja, tenminste allen, die hier vast zijn aangesteld.

— De kelner die u bediende, was een hulpkelner, naar men mij heeft medegedeeld.

— Dat wil zeggen, aanvankelijk werden wij door een der vaste kelners bediend, doch later werd hij vervangen door een ander, die ik niet kende.

— Gij hebt natuurlijk uw masker afgedaan, toen gij hier binnen kwaamt?

— Natuurlijk.

— Zijt gij hier voortdurend alleen gebleven?

De bankier scheen even te aarzelen, voor hij antwoordde:

— Neen, wij hebben een kort bezoek gehad van Miss Evelyn Russell?

— Miss Evelyn Russell? Is dat niet de enige dochter van de bekende groot-handelaar in koffie?

— Ja, dat is zo.

— Wist zij, dat gij hier waart?

— Blijkbaar wel. Zij scheen nogal opgewonden, en praatte van alles door elkaar, misschien had zij een paar gla-

zen champagne gedronken.

— Is zij lang hier gebleven?

— Dat... dat... weet ik niet.

— Weet gij dat niet? riep Sullivan verbaasd uit.

— Neen. Ik begon mij suf en leeg in het hoofd te voelen, alles zag ik door een nevel, ik kreeg nog toen zij er was een zonderling gegons in de oren, en toen wist ik van niets meer.

— En gij, madame? zo wendde de detective zich tot de variété-zangeres die met opeengeperste lippen geen woord had gesproken.

— Mij is het net zo gegaan als Mr. Ashton, luidde het antwoord.

Sullivan dacht even na.

Hij begreep, dat het op zijn zachtst uitgedrukt zonderling was, dat de dochter van een schatrijke zakenman, op bezoek kwam, bij de bankier van haar vader, van wie zij toch wel zou weten, dat hij zich in gezelschap bevond van een of ander juffertje van hoogst twijfelachtige reputatie.

Hij nam zich voor dat, zo gauw de gelegenheid zich voordeed, dit aan het jonge meisje zelf te vragen.

Hij wendde zich tot de kelner die zich op de achtergrond had gehouden, en vroeg:

— Weet gij of Mr. Russell hier is? En zo ja, waar?

— Ja, inspecteur. Omstreeks een uur geleden waren Mr. en Mrs. Russell in de kleine souperzaal. Miss Evelyn was daar toen ook.

— Ga dan naar hen toe en vraag miss Evelyn, of zij zo goed wil zijn even hier te komen.

De kelner verdween.

Terwijl men op zijn terugkomst wachtte, zette Sullivan zijn verhoor voort.

— Kunt gij mij een beschrijving van de tweede kelner geven? zo wendde hij zich tot de bankier.

Deze dacht even na, en antwoordde:

— Gewoonlijk schenk ik niet zo veel aandacht aan de obers, die mij bedienen, maar ik meen mij te herinneren dat hij nogal lang van gestalte was, met zwart haar, en een bleek gezicht.

— Het was een knappe man, riep

Ivy Colvilly uit. Hij had grote en regelmatige witte tanden en mooie, goed onderhouden handen. Een Italiaans type.

— Het doet mij genoegen, dat gij blijkbaar beter let op de lieden die u bedienen, madame, merkte Sullivan met een fijn glimlachje op. Uw verklaring kan ons wellicht van groot nut zijn. Sprak die kelner zuiver Engels?

— Hij sprak het vloeiend, maar met een duidelijk buitenlands accent.

— Was hij ook gecostumeerd, evenals de bedienden in de grote zaal?

— Neen, de kelners in de cabinets particuliers zijn allen in rok.

— Bracht hij de champagne binnen?

— Natuurlijk.

— Nu, dat is alles zo duidelijk als de dag, mompelde Sullivan halffluid. Die zogenaamde kelner heeft de collega, die hier voor hem bediende, met een mooi praatje bewogen, hem de bediening in dit cabinet over te laten, en toen zijn slag geslagen.

— O, ja, dat alles is heel eenvoudig, riep de bankier nijdig uit. De vraag is alleen, maar, hoe ik weer in het bezit van mijn portefeuille, mijn ringen en mijn manchetknopen kom.

— En ik aan mijn collier en armbanden, stemde de variétézangeres met hem in.

Op dat ogenblik ontstond er enige beweging in de gang voor de deur van het kabinet, waar nog altijd nu en dan enkele nieuwsgierigen een kijkje kwamen nemen.

Er klonken luide en opgewonde stemmen, toen de kelner weder binnentrad.

Hij was echter niet alleen, maar werd op de voet gevolgd door een heer met spierwit haar en een ontdaan gezicht, gevolgd door een dame van een jaar of vijftig, met nog fraai zwart haar en een goed figuur.

Die man was Alex Russell, de schatrijke koffiehandelaar, en de dame was zijn echtgenote.

Zij schenen beiden zeer opgewonden te zijn, en riepen tegelijk:

— Waar is Evelyn? Waar is onze dochter?

Sullivan kwam hen verbaasd tege-

moet.

— Was uw dochter dan niet bij u? vroeg hij. De kelner deelde ons mede dat hij Miss Evelyn in de kleine souperzaal had gezien.

— Daar was zij ook nog een uur geleden, mijnheer, riep Mr. Russell uit.

— En weet gij niet, waarheen zij toen is gegaan? vroeg de detective.

— Zij zei, dat zij even een vriendin wilde spreken, die zich in de grote balzaal bevond.

— Weet u ook wie die vriendin was? vroeg Sullivan verder.

— Miss Drexler.

— Hier ben ik, riep een stem uit het groepje mensen, dat nog altijd voor de deur samenschoolde.

Een jonge dame baande zich een weg door de mensen en trad het vertrek binnen.

Mr. Russell trad op haar toe en zei:

— Miss Drexler, ik heb uw hulp nodig. Er moet iets gebeurd zijn, waarvan ik niets begrijp. Gij kunt ons misschien inlichten. Hebt gij mijn dochter gezien, ongeveer een uur geleden?

— Neen, Mr. Russell, antwoordde het jonge meisje. Ik heb haar wel even gesproken, maar dat was veel vroeger, namelijk enige minuten over acht. Gij waart toen juist binnen gekomen.

De koffiehandelaar greep met beide handen naar het hoofd.

Sullivan legde hem de hand op de schouder en zei op bemoedigende toon:

— Kalm blijven, mijnheer Russell. Misschien heeft het niets te betekenen en zullen wij uw dochter, wel aanstonds zien verschijnen. Ik zal dadelijk om hulp vragen aan de gérant. Het eerste wat wij doen moeten, is, na te gaan of Miss Evelyn zich nog ergens in het hotel bevindt.

Direct werden de nodige bevelen gegeven, en aldra doorkruiste een geheel legertje kelners de zalen, zoekende naar de dochter van de bekende zakenman.

Maar na een kwartier ongeveer keerden allen terug met de boodschap, dat zij geen jonge dame in het gewaad van een Oosterse Prinses met lang zwart haar hadden gezien.

— Dan zullen wij een ander middel moeten toepassen, riep Sullivan uit. Wees zo goed mij te volgen, Mr. Russell. Wat u betreft, Mr. Ashton, zo wendde hij zich tot de bankier, ik wil u niet langer op houden. Gij hebt mij alle inlichtingen verschaft, die ik kon verlangen, en ik zie geen reden u langer hier te houden.

De bankier verwijderde zich snel, met zijn dame, door vele spottende blikken nagestaard.

De zangeres bleek niet erg onder de indruk te zijn.

Weliswaar had zij een ernstig verlies geleden, maar daartegenover stond, dat deze zaak een prachtige reclame voor haar was.

Bovendien bestond de kans, dat de politie de juwelen zou terugvinden, en dat was opnieuw reclame.

Zodra de acteurs in de tragi-comedie verdwenen waren riep Sullivan uit:

— Wilt u mij nu volgen.

— Wat gaat gij doen, inspecteur? vroeg Mrs. Russell enigszins ongerust.

— Dat zal ik u zeggen, mevrouw. Ik zal me bekend maken als politiebeambte en de gasten verzoeken, zich te onmaskeren. Zodra zij dat hebben gedaan, zal ik van de galerij af de naam van uw dochter noemen en zeggen dat zij gezocht wordt.

De kleine groep baande zich een weg door de nieuwsgierigen naar de grote balzaal.

Daar was de drukte nog geenszins minder geworden, en onafgebroken lieten de orkesten hun opgewekte tonen horen.

Sullivan ging de grote trap die naar de galerij voerde, op, boog zich over de balustrade en riep met een stentorstem, die boven het lawaai en de muziek uitklonk:

— In naam der wet.

Alle gasten keken naar de man daarboven, en het werd als bij toverslag doodstil.

Sullivan stak zijn hand op in de richting van het orkest en dadelijk tikte de dirigent af.

— Ik moet u verzoeken allen uw maskers af te doen, riep Sullivan uit.

Men keek weifelend omhoog, maar toen Sullivan met nog meer klem zijn verzoek, dat eigenlijk een bevel was, herhaalde, voldeed men schoorvoetend aan dit verzoek.

Toen verhief Sullivan zijn stem nogmaals, liet zijn blikken over de aanwezigen dwalen en riep:

— Is Miss Evelyn Russell hier in de zaal?

Er volgde geen antwoord op deze vraag, maar wel keken de aanwezigen elkander verbaasd aan.

Het was duidelijk dat niemand de betekenis van deze vraag begreep.

— De ouders van Miss Russell wensden te vertrekken en zij hebben hun dochter in de drukte uit het oog verloren, vervolgde Sullivan.

Weer volgde geen enkele reactie.

Nogmaals liet Sullivan zijn blikken over de menigte dwalen, maar nergens kon hij het hem welbekende gezicht van het jonge meisje ontwaren.

Er viel niet aan te twijfelen, zij was niet in deze zaal aanwezig.

Sullivan daalde de trap weer af.

In de andere zalen ging hij op dezelfde wijze te werk, maar ook hier leverden zijn pogingen geen resultaat op.

Nergens viel iets van het jonge meisje te bespeuren.

Mr. Russell en zijn echtgenote, zowel als Raffles en Charles Brand waren Sullivan op zijn rondgang gevolgd.

De ouders van het meisje werden hoe langer hoe onrustiger en eindelijk kon mevrouw Russell zich niet meer inhouden, en barstte in tranen uit.

Sullivan stond er een weinig bedremmeld bij en haalde de schouders op, met het gebaar van een man, die voor een onoplosbaar raadsel staat.

HOOFDSTUK IV

RAFFLES STELT BELANG IN DE ZAAK

Toen Raffles Inspecteur Sullivan dat wanhopige gebaar zag maken, viel hem dat van deze man, die hij als een schrandere politie-beambte had leren kennen, erg tegen.

Wat drommel, dacht hij, het is dwaasheid om het zo gauw op te geven. Wij zullen dat zaakje eens anders aanpakken.

Als Miss Russell niet meer in het gebouw aanwezig is, dan heeft zij het verlaten door de grote poort, welke de enige in- en uitgang is. En bij die poort is de portiersloge, dus... gaan we de portier eens ondervragen.

Raffles legde de opgewonden mensen zijn standpunt uit en iedereen was het dadelijk met hem eens. Met een vaartje ging men naar de vestibule.

De portier stond dadelijk op toen hij de opgewonden mensen op zich zag toekomen.

Russell kon zijn ongeduld niet bedwingen.

Hij greep de portier bij de arm en vroeg:

— Heb je mijn dochter soms zien voorbijgaan, Buxton?

De verbaasde portier dacht even na en antwoordde toen:

— Hoe moet Miss Evelyn er hebben uitgezien, Mr. Russell?

— Zij was gekleed als Oosterse Prinses, met een groene sluier, waarin kleine gouden lovertjes geweven waren?

— Had zij loshangend haar? vroeg de portier.

— Ja, Buxton, je hebt haar dus gezien?

— Yes sir, ik heb zo'n dame gezien, dus zal zij het wel geweest zijn.

— En... was zij alleen? vroeg Mr. Russell.

— Neen, Mr. Russell, zij was in gezelschap van een heer.

— Hoe zag die er uit?

— Hij droeg een vuurrode domino, dat is alles wat ik van hem zeggen kan.

— Hij was dus gemaskerd?

— Ja, en bovendien liep hij met gebogen hoofd.

Russell wisselde een wanhopige blik met zijn vrouw en vroeg toen, terwijl hij zich opnieuw tot de portier wendde:

— Spraken zij met elkaar en zo ja, hebt gij dan misschien gehoord waar zij het over hadden?

— No sir, maar die jongelui schenen zeer vrolijk te zijn, zij lachten en babbelden opgewekt.

Sullivan had zwijgend naar deze ondervraging geluisterd.

Nu mengde hij zich op zijn beurt in het gesprek.

— Gij zijt er toch zeker van, Buxton, dat gij geen andere dame voor Miss Evelyn Russell hebt kunnen aanzien?

— Ik zou haast zeggen, dat is onmogelijk, inspecteur. Ik heb de stem van Miss Evelyn herkend, evengoed als haar figuur, en ik weet zeker dat hier geen andere dames in een Oosters gewaad van gele zijde zijn gepasseerd.

Mevrouw Russell barstte wederom in snikken uit, en Russell trachtte haar te troosten.

Wat Raffles betreft, deze liet niets blijken, maar hij zag wel in, dat de zaak heel wat ernstiger was, dan zij zich eerst liet aanzien.

Weliswaar kende hij de familie Russell pas kort, maar toch lang genoeg om te weten, dat Miss Evelyn er het meisje niet naar was om misschien in de nacht met een jongeman naar een onbekende bestemming te vertrekken, zonder haar ouders daarvan in kennis te stellen.

Toch was het duidelijk, dat zij uit vrije wil was meegegaan, want hoe kon anders de portier de jongelieden vrolijk hebben horen lachen en praten.

Sullivan wierp een blik op zijn polshorloge en vroeg:

— Hoe lang denk je dat het geleden is, Buxton, dat Miss Evelyn met die heer in zijn rode jurk is vertrokken.

— Niet langer dan een half uur, of hoogstens drie kwartier, antwoordde de portier.

— Herinner je je misschien, wanneer dat rode geval is binnengekomen?

— Ik heb hem in het geheel niet gezien.

— Wat? riep Sullivan verbaasd uit. Je bent hier toch de hele avond geweest?

— Ja zeker, maar ik durf er wel een eed op doen dat ik niemand heb zien binnenkomen in zo'n opvallende bloedrode soepjurk.

— Merkwaardig, mompelde Raffles, en hij vervolgde luid:

— Ik geloof dat wij dit goed moeten onthouden, inspecteur.

— Denkt gij dan, mylord, vroeg de detective dat een en ander in verband staat met de beroving in het kabinet?

— Misschien, en misschien niet, antwoordde Raffles. Daar is nu nog niets van te zeggen.

— Maar wat moeten wij nu doen? riep Mrs. Russell jammerend uit.

— Ik geloof dat de aangewezen weg is allereerst uw huis op te bellen, merkte Raffles op, wie weet is Miss Russell al veilig en wel thuis.

— Mijn hemel. Dat wij daar niet eerder aan gedacht hebben, riep Mr. Russell.

De daad bij het woord voegend, stapte hij de portiersloge binnen. Door de ruit in de deur zagen de anderen dat hij de telefoon van de haak nam en

een nummer draaide.

Even later kwam hij weer naar buiten, en de teleurstelling was op zijn gezicht te lezen.

Nauwelijks verstaanbaar, zei hij op hese toon:

— Zij is niet thuis.

Het bleef even stil na deze woorden.

Raffles was de eerste die weer sprak.

— Hoe groot is de afstand tussen het Carlton Hotel en uw woning, Mr. Russell? vroeg hij.

— Met de auto nauwelijks vijf minuten, en als men wandelt twintig à vijf en twintig minuten.

— Dank u, dat kan ons van nut zijn... Ik zou u nu willen aanraden naar huis te gaan, zei Sullivan op vriendelijke toon. Het geeft niets of gij hier blijft, want gij zoudt de politie toch niet verder kunnen helpen.

Sullivan had enige aantekeningen gemaakt en bergde nu zijn opschriftboekje weg.

Raffles trad op het bedroefde echtpaar toe en zei:

— Als gij het goed vindt zal ik u even met mijn auto naar huis brengen. U hebt uw chauffeur waarschijnlijk weg gezonden en mijn auto staat hier vlak bij geparkeerd.

— Dat is zeer vriendelijk van u, mylord, zei Mrs. Russell, terwijl zij Raffles met haar betraande ogen een dankbare blik toewierp.

Brand ging naar buiten en wenkte Henderson die even daarna met de Rolls Royce voor kwam.

Raffles bood Mr. Russell galant de arm en opende het portier, na met een korte groet van Sullivan afscheid te hebben genomen.

Er werd gedurende de korte rit door de thans verlaten straten van de hoofdstad niet veel gesproken.

Raffles stelde op bescheiden wijze nog enkele vragen en trachtte het echtpaar zoveel mogelijk gerust te stellen, ofschoon hij zelf maar al te goed inzag dat er iets ernstigs met het jonge meisje was voorgevallen.

Voor zij zouden uitstappen, zei Raffles:

— Ik geef u de verzekering, dat ik

alles zal doen om de politie te helpen in haar pogen om dit geval op te lossen.

— Ik dank u uit de grond van mijn hart, mylord, zei Mr. Russell, terwijl hij Raffles de hand drukte.

— Ik ook, ofschoon wij niet zullen kunnen slapen van ongerustheid, zei Mrs. Russell. Dit alles is zo raadselachtig zo vreemd, dat ik mij voortdurend moet realiseren, dat het mij, en niet een ander is overkomen.

— Ik moet u toch dringend aanraden enige rust te nemen, zei Raffles, terwijl hij in zijn vestzak tastte. Ik heb hier een tube slaaptabletten. Neem daarvan een of twee met wat water in. Dan zult u kunnen slapen. Gij kunt er van verzekerd zijn, dat reeds op dit ogenblik het gehele raderwerk van de Londense politie in het werk is gesteld om uw dochter terug te vinden.

— God geve, dat zij slagen, riep Mrs. Russell uit.

Dit korte gesprek had plaats gehad, nadat het echtpaar reeds was uitgestegen en de straatdeur geopend was door een slaperige bediende.

Nog een krachtige handdruk en man en vrouw waren in hun huis verdwe-

nen.

— Naar huis, mylord? vroeg Henderson, met de hand aan het portier.

— Dat is te zeggen, James, jij kunt naar huis gaan, antwoordde Raffles. Zet de auto maar in de garage en ga slapen. Morgen hebben wij waarschijnlijk je diensten weer nodig. Mijnheer Brand en ik gaan liever lopen.

— In die koude, mylord? riep de chauffeur ietwat verwonderd.

— Koude is goed voor de hersens, en wij hebben over het een en ander na te denken... heel veel na te denken.

Henderson knikte begrijpend met het hoofd, en nam weer achter het stuurwiel plaats, zonder verdere aanmerkingen te maken.

Raffles wendde zich om en liet zijn blikken over de voorgevel van het grote huis van de koffiemagnaat dwalen, en mompelde toen half voor zich heen:

— In dat paleis vertoeven nu twee ongelukkige mensen. Een bewijs te meer, dat rijkdom maar zelden tegen de harde slagen van het noodlot beschermt. Kom, Charles laten wij naar huis gaan. Onderweg kunnen wij nog wel even de moeilijkheden bespreken, die ons waarschijnlijk te wachten staan.

HOOFDSTUK V

DEDUCEREN EN COMBINEREN

Met ferme pas sloegen de twee vrienden de weg in naar het huis in de Cromwellstreet.

Het zonderlinge voorval in het Carlton Hotel, van de vermissing van Miss Russell, bijna gelijktijdig met de geconstateerde verdoving van de bankier Ashton en de dame in diens gezelschap vormde natuurlijk het onderwerp van het gesprek.

— Ik weet niet welke van die twee gebeurtenissen raadselachtiger is, merkte Brand, na enige tijd op.

— Och, wat het eerste betreft, dat is niet zo heel raadselachtig, meende Raffles, het is handig in elkaar gezet en daarmee is wel ongeveer alles gezegd, want die dingen komen méér voor.

— Ik meen je te hebben horen verklaren, dat je slechts weinig verband ziet tussen de beroving en de verdwijning?

— Daarbij blijf ik ook. Dat verband kan wel bestaan, maar ik houd vol, dat het van toevallige aard is. Als dat niet zo was, zouden wij het er voor moeten houden dat de dieven van de gestolen sieraden dezelfde waren als degenen, of liever van een hunner, die met Evelyn Russell is vertrokken, en dat klopt bezwaarlijk, want uit de verklaring van de portier blijkt het, dat het jonge meisje zich met een vriend heeft verwijderd.

— Begrijp jij, waar zij zo midden in de nacht heen kunnen zijn gegaan?

— Ik heb er niet het flauwste idee van, maar dit is wel zeker: aan een ontvoering, een schaking, in de gewone betekenis van het woord behoeven wij

niet te denken. Als ik nog een weinig mensenkennis heb, dan geloof ik niet, dat een jong meisje in zo'n geval vrolijk en opgewekt zou lachen. Bovendien als wij een ogenblik aannemen, dat hier een schaking heeft plaats gehad, dan zouden we ook moeten aannemen, dat het jonge meisje buiten medeweten van haar ouders betrekkingen heeft aangeknoopt met een of andere jongeman.

— Wie zegt je dat dat niet zo is?

— Ik kan het niet bevestigen en niet ontkennen, zei Raffles, maar het lijkt mij hoogst onwaarschijnlijk.

— Maar die andere gelegenheid zou minder romantisch zijn.

— Best mogelijk, maar de gehele houding van het meisje gedurende het bal masqué wijst er immers op, dat zij geen ogenblik dacht aan de mogelijkheid, er met een jongeman van door te gaan. Zij was vrolijk en opgewekt en heeft verscheidene keren gedanst, telkens met andere jongelui, zoals ik van Miss Drexler vernomen heb.

— Maar toch is zij niet de hele nacht in dezelfde stemming geweest, Edward.

— Hoe weet je dat?

— Wel, herinner je je niet dat Ashton zei, dat Miss Russell zeer opgewonden was toen ze in het kabinet binnen kwam?

— Inderdaad. Trouwens, het is helemaal een zonderlinge geschiedenis. Wat kwam het meisje daar in 's hemelsnaam uitvoeren? Er moet iets geweest zijn, dat haar noopte naar dat kabinet te gaan, waar zij wist Ashton te zullen vinden, dat wil zeggen een oud vriend

van haar vader. De vraag is nu maar: Wat is dat « iets » geweest? Als wij dat wisten, zouden wij, geloof ik, een heel eind verder zijn.

— Nu iets anders: Miss Russell was nog in het kabinet toen Ashton en Ivy Colvilly onder de invloed raakten van de opium in de champagne. Wat heeft zij toen gedaan?

Waarom heeft zij niet onmiddellijk om hulp geroepen.

— Wat dat laatste betreft, zij zal eenvoudig gedacht hebben, dat de bankier en zijn dame een paar glaasjes champagne te veel hadden geslikt, zoals dat bij dergelijke gelegenheden wel eens meer voorkomt.

— En zou zij daar toen toch nog gebleven zijn?

In plaats van te antwoorden, bleef Raffles midden op straat staan en keek zijn vriend met zijn grote, grijze ogen een poos strak aan.

Toen knikte hij goedkeurend met het hoofd en zei:

— Jij hebt de gewoonte, Charles, een heel goede gewoonte overigens, om soms van die vragen te stellen, die de kern der kwestie raken en mij soms een heel ander inzicht in de een of andere zaak doen krijgen. Inderdaad: waarom is zij toen niet direct heengegaan? Wel, zij ging niet heen, omdat zij moest blijven wachten, volgens een of andere afspraak. Met andere woorden: iemand had haar daar op dat uur ontboden. Wat dunk je van die gevolgtrekking?

— Lijkt mij niet onlogisch, antwoordde Brand lachend.

— Goed. Laten wij dus aannemen, dat Miss Russell in dat vertrek een afspraak had met iemand, die wist haar daar te vinden, en op wie zij dus moest blijven wachten, al waren Ashton en zijn dame op dat ogenblik van de kaart.

— Dan moet die persoon ook geweten hebben dat zij daar heen zou gaan, met andere woorden: Hij moet haar gevraagd hebben. Hij moet dus met het jonge meisje gesproken hebben. Wie kan dat geweest zijn? Wel, wie anders dan de man in zijn rode hemd.

Raffles knikte goedkeurend met het hoofd.

— Tegen die redenering valt niet veel in te brengen, amice. Maar er is toch één ding, dat ik er tegen zou kunnen aanvoeren.

— En dat is?

— Volgens de portier is die man met de rode domino niet in de zaal geweest.

— Ja, maar iedereen kan zich vergissen. Hij kan hem wel over het hoofd gezien hebben, toen er een aantal gasten tegelijk arriveerden.

— Dat is zo, maar de opvallende rode kleur van de domino moet hem toch zijn opgevallen, en de gasten kunnen toch niet anders binnenkomen dan druppelsgewijs, daar zij allen met een of andere auto zijn gebracht die één voor één voorrijden om hun vrachtje af te leveren. Laten wij dus voorlopig maar aannemen, dat de man inderdaad binnen is geweest. Het is duidelijk dat het iemand geweest moet zijn, die grote invloed op haar had. Is je misschien iets bekend van een verloving van Miss Russell?

— Ik weet er niets van.

— Heeft zij een zogenaamd vriendje.

— Ik geloof het haast niet. Er draaien wel een paar neven om haar heen.

— Wel, dan blijft alleen nog de mogelijkheid over, dat onze jonge dame er in het geheim een liefje op nahield. En dan staan we dadelijk weer voor de vraag of het aan te nemen is, dat een fatsoenlijk jong meisje om een uur of drie in de nacht stiekem een bal verlaat, met God weet wie, waarheen te gaan. Ik acht dat psychologisch gesproken eenvoudig onmogelijk.

— Maar, bestaat niet de mogelijkheid dat Miss Russell soms ergens anders naar toe is gebracht dan waar zij verwachtte te zullen heen gaan?

Weer bleef Raffles midden op straat staan.

Hij klopte Brand op de schouder en riep uit:

— Je vragen zijn vannacht werkelijk bewonderenswaardig. Je opent mij, zonder het misschien te weten, alweer een nieuw gezichtspunt. Ik kan echter niet zeggen, dat de zaak er minder ingewikkeld door wordt. Want als we je vraag in andere woorden inkleden, dan

zou deze kunnen luiden: « Is Miss Russell misschien een rad voor de ogen gedraaid en heeft men haar met valse voorspiegelingen weggelokt? » Maar als we dat aannemen, dan rijst de vraag: Als dat zo is, waarom was zij dan zo opgewekt bij haar vertrek?

— Wel, de man in dat rode nachthemd was toch gemaskerd.

Ten derde male hield Raffles zijn schreden in om Brand met open mond aan te staren. Toen zei hij glimlachend:

— Ik zal je voorhangen als leraar in de logica aan onze universiteit. Je bent vannacht werkelijk zeer goed op streek. Zeker, de man was gemaskerd, met andere woorden: Miss Russell kan hem best niet hebben herkend en heeft hem misschien voor een ander aangezien. Charles, ik ben je dankbaar voor je vragen. Ik geloof, dat ze ons heel wat verder brengen.

Geruime tijd werd er nu geen woord meer gesproken en zwijgend wandelden de twee vrienden verder.

Toen er weer een paar woorden gewisseld werden, bevonden zij zich reeds in het begin van de Cromwell Street.

— Ik gaf er heel wat voor als ik die kelner terug kon vinden, die zijn rol zo goed gespeeld heeft, maar toch niet zo goed, of hij heeft een fout begaan, die in de ogen van een verwend dametje als Ivy Colvilly onvergeeflijk is: de vruchten opdienen voor de plombière. Maar bij gebrek aan die kelner zouden we er al heel veel aan hebben als wij de man eens konden uithoren, wiens plaats hij heeft ingenomen, en die waarschijnlijk niet tot de allersnuggerste zal behoren.

— Wat belet je er morgen eens op af te gaan?

— Dat was ik ook van plan. Ik denk er echter niet aan, mijn neus te steken in die berovingsgeschiedenis. Dat moet de politie maar uitzoeken. Ik bemoei mij er alleen in zoverre mee, als een en ander in verband kan blijken te staan met de verdwijning van Miss Russell. Die beroving is uitgevoerd door mannen die hun vak grondig verstaan, en daar het heerschap, dat er het slachtoffer van is geworden, mij verre van sym-

pathiek is, zo wil ik er mij liever buitenhouden, met die verstande, dat daar niet een zekere, ons goed bekende professor de hand in heeft, die sedert enige dagen aan onze hemel is verschenen, niet als een lichtende ster, maar als een dreigende komeet.

— Je bedoelt professor Nicholson?

— Die bedoel ik. De opvolger van professor Shydrift is ons, voor de eerste maal dat wij met hem te doen kregen door de vingers geglipt, en wij zullen voor hem moeten oppassen.

— Nu wij het toch over dat heerschap hebben, als je hem eens eenvoudig bij de politie aangaf?

— Gemakkelijker gezegd dan gedaan. Men zou mij op Scotland Yard gewoon uitlachen, als ik daar thans zonder enig bewijs kwam vertellen dat de beroemde professor Nicholson niemand anders is dan de geheime aanvoerder, de leider, de ziel van het genootschap van de Gouden Sleutel, dat ongeveer alle grote dievenbenden der gehele wereld omvat. Het spreekt vanzelf, dat de vent reeds lang alle bewijzen vernietigd heeft, en zich nu zo veilig acht als een pas geboren kind.

— Het is buitengewoon brutaal, dat hij weer naar zijn huis is durven terugkeren, nadat wij hem daar bijna gearresteerd hadden, en hij ons op het laatste ogenblik wist te ontsnappen, nadat het maar weinig gescheeld had of wij hadden het met de dood moeten bekopen.

— Ik erken, dat daartoe moed behoort. Maar zoals ik je zei: hij acht zich thans weer volkomen veilig en beseft volkomen, dat John Raffles hem niet kan aanklagen, zonder ook zich zelf in gevaar te brengen. Maar laat hij zich voor mij in acht nemen. Laat hij zich geen seconde bloot geven, of ik zal hem weten te pakken te krijgen om hem niet meer los te laten.

— Denk je dat hij hier achter zit?

— Het kan natuurlijk, maar dat is een losse veronderstelling, meer niet. Die diefstal kan evengoed door anderen bedacht zijn, want alles wel beschouwd, behoeft men heus geen genie te zijn om zo iets te bedenken. Intus-

sen zullen wij rekening houden met de mogelijkheid, dat hier inderdaad professor Nicholson achter zit.

— En... achter die ontvoering, zoals wij de verdwijning van Miss Russell voorlopig zullen noemen?

— Daarachter misschien ook wel, ofschoon ik het doel nog steeds niet kan doorgronden.

De twee vrienden waren, onder dit gesprek de villa van Lord Aberdeen genaderd, een fraai, groot huis, te midden van een prachtig uitgestrekt park gelegen.

Raffles haalde de huissleutel uit de zak van zijn lange, bontjas, die tot bijna op de grond hing en zijn riddercostuum geheel verborg, en opende de deur.

Daar Gaston, de oude kamerbediende, op uitdrukkelijk bevel van zijn meester zich reeds ter ruste had begeven, ont deden de twee vrienden zich zelf van

hun jassen, halsdoeken en hoeden, en gingen de kleine eetkamer binnen, waar hun een koud souper wachtte.

Zij spraken nog enige tijd over het Hotel, en begaven zich toen ter ruste, maar niet dan nadat Raffles op de drempel van zijn slaapkamer wijsgerig had opgemerkt:

— Het gaat vreemd toe in deze wereld, en het lot scheidt er soms behagen in, ons her- en derwaarts te slingeren.

— Hoezo? vroeg Brand verwonderd.

— Wel, die oude heer Russell stond reeds lang op mijn lijstje van personen, die in aanmerking komen, een deel van hun overvloed door mijn ongewenste bemiddeling, aan de armen en misdeelden af te staan, en nu ga ik slapen, met het vaste voornemen, de man in deze treurige zaak ter zijde te staan.

— Een dubbeltje kan raar rollen, zei Brand.

HOOFDSTUK VI

EEN STAP NAAR DE OPLOSSING

De ochtend na het bal masqué in het Carlton Hotel, stonden alle bladen vol van de brutale diefstal in het kabinet en de raadselachtige verdwijning van miss Evelyn Russell.

Men kon er dus wel zeker van zijn, dat deze dag voor de bankier Ashton een zeer onaangename zou zijn.

Toen de bladen voor de laatste ochtendedities ter perse gingen, was er nog niets naders bekend omtrent de verblijfplaats van het verdwenen meisje.

Ook van de dieven was nog geen spoor ontdekt.

Men had reeds bij alle opkopers en helers invallen gedaan, maar zonder enig resultaat: de juwelen en het goud werden niet gevonden.

Bij alle costumiers in Londen was navraag gedaan naar rode dominos.

Zij hadden ze bij honderden, maar geen daarvan had de eigenaardige bloedrode kleur van het kledingstuk, zoals de man, die met Miss Russell het hotel had verlaten, gedragen had.

De politie scheen volkomen in het duister te tasten. De Interpol was ingeschakeld en naar alle grote steden in Engeland en op het vasteland waren telegrammen met een uitvoerige persoonsbeschrijving van het vermiste jonge meisje gezonden, met verzoek om Scotland Yard onmiddellijk te willen inlichten, maar tot dusverre had ook deze maatregel geen resultaat opgeleverd.

Langzamerhand begonnen de boze tongen los te komen.

Evelyn Russell, de dochter van de rijke koffiemagnaat, zou wel niet tegen haar zin ontvoerd zijn, zij zou wel zon-

der enig verzet zijn meegegaan met de man in de vuurrode domino.

Wacht maar even. Nog een paar dagen en zij zou haar ouders vol berouw om vergeving voor haar misstap komen smeken.

Raffles las dit alles en nog veel meer in de middagedities, en schudde het hoofd.

— Kwaadsprekerij, mompelde hij. Lasteraars en domme klapeksters. Kom Charles, wij zullen er eens op uit gaan.

Deze woorden waren gericht tot de trouwe vriend van Lord William Aberdeen, die juist bezig was, enige oesters te verorberen, het beste middel, volgens zijn zeggen, om de gevolgen van al te ingespannen denken en een te korte nachtrust te bestrijden.

Brand hief het hoofd op en zei:

— Goed. Ik ben tot je dienst. Waar gaan we naar toe?

— Wij gaan naar de familie Russell om enige nadere inlichtingen in te winnen. Men zal daar nog niet veel wijzer geworden zijn.

— Daar heb je gelijk in, het zal ons echter niet aanwaaien, als wij hier op onze stoel blijven zitten.

Brand stond op, deed zijn servet in zijn servetring en zei:

— Klaar, ik ben tot je dienst.

De twee vrienden begaven zich naar hun respectieve slaapkamers en binnen een half uur hadden zij hun uiterlijk een volkomen verandering laten ondergaan.

Het was bijna twaalf uur, toen zij door de kleine tuinpoort de villa verlieten en zich door Henderson met een der auto's die bedrieglijk veel geelk op

een gewone taxi naar de Milton Street lieten rijden, waar het huis van Mr. Russell gelegen was.

De twee mannen stapten uit en Raffles zei tot Henderson:

— Luister eens goed, James, wij gaan dat huis binnen. Je moet goed op de deur letten. Je kent inspecteur Sullivan immers?

— Dat zou ik menen, mylord.

— Goed, als je hem soms mocht zien bellen, geef dan het bekende waarschuwingssignaal met de hoorn, en start de motor vast. Het is mogelijk dat wij enigszins overhaast dit huis moeten verlaten, en eerder zouden moeten vertrekken dan wij van plan waren, begrijp je?

— Ik zal goed opletten, mylord, antwoordde Henderson eenvoudig.

— Goed, houd je een beetje achteraf, men mag je niet herkennen, als het te vermijden is.

Raffles en Brand gingen de brede stoep van het huis op en nadat zij gebeld hadden, werd de deur geopend door een dienstmeisje, dat naar haar betraande ogen te oordelen, een deuntje gehuild had.

— Wij zijn van de politie, zei Raffles en wensden Mr. Russell te spreken. Of zijn er al collega's van ons?

— Er is een detective geweest, Gulliver was zijn naam geloof ik.

— Ach zo... is onze collega Sullivan er al geweest? Nu, dien ons maar aan en zeg, dat wij om nadere inlichtingen komen en misschien enige opheldering kunnen geven.

Het meisje ging de trap op en keerde even later terug met het verzoek, haar te willen volgen.

De gewaande detectives gingen, door haar vooraf gegaan door de hall, de brede trap op, en werden binnengelaten in een groot vertrek op de eerste verdieping, waarvan de ramen op de straat uitzagen.

Daar troffen zij het echtpaar Russell nog steeds in diepe verslagenheid aan. Mr. Russell stond op en trad de bezoekers tegemoet.

— Gij zijt van Scotland Yard, heren? vroeg hij op gedempte toon.

— Wij zijn detectives van het C.I.D. Mr. Russell, antwoordde Raffles. Daar het onze specialiteit is, dergelijke zaken tot oplossing te brengen, heeft men onze hulp ingeroepen.

— Daarvoor ben ik u dankbaar heren. Ik vrees echter... een hopeloos gebaar sloot de zin af.

— Gij moet de hoop niet laten varen, Mr. Russell, zei Raffles op bemoedigende toon. Alles is nog niet verloren. Zoudt ge mij op enige vragen willen antwoorden?

— Ik ben tot uw dienst, mijnheer. Neem plaats, wat ik u verzoeken mag.

Toen allen gezeten waren, begon Raffles:

— Hebt gij soms zelf al nadere stappen gedaan om uw dochter terug te vinden?

— Ik heb een particulier detectivebureau aan het werk gezet. Voorts heb ik een advertentie in een aantal bladen geplaatst, waarin ik mijn dochter smeeke, tot ons terug te keren.

Raffles keek ietwat verbaasd op.

— Wat nu? zei hij. Als gij dat gedaan hebt, gaat gij van de veronderstelling uit, dat uw dochter vrijwillig is verdwenen, en niet het slachtoffer ener ontvoering is geworden.

— Misschien is dat ook wel zo, zei Mr. Russell. De gedachte is pas hedenochtend bij mij opgekomen, en ik heb onmiddellijk aan mijn ingeving gehoor gegeven.

Raffles en Brand wisselden een snelle blik met elkander.

De vermoedens van de jongeman bleken dus voor een deel reeds bevestigd te zullen worden.

— De zaak is, vervolgde Mr. Russell, dat mijn dochter, zeer tegen onze zin, haar oog had laten vallen op een klerk op mijn kantoor, ongetwijfeld een mijner beste werkers, maar arm en zonder andere vooruitzichten dan het misschien eens tot boekhouder te zullen brengen. Met schrik zagen wij de liefde, of hoe men het dat noemen wil, van ons enig kind toenemen, en ik heb mij ten slotte genoodzaakt gezien, de jongeman te ontslaan, ten einde paal en perk te stellen aan een betrekking die tot niets

kan leiden.

— Hoe is de naam van die klerk?

— Edward Palmer.

— Wanneer hebt gij hem ontslagen?

— Een week geleden.

— Hebben de jongelieden getracht, elkaar sindsdien nog eens te ontmoeten?

— Ik had het Evelyn streng verboden, maar of zij daar gevolg aan heeft gegeven weet ik niet. Ik moet nu wel vrezzen, dat zij het in de wind heeft geslagen.....

— Gij hebt zeker reeds onderzoek laten doen naar de verblijfplaats van die Mr. Palmer?

— Direct. Vanochtend, toen het nog nauwelijks dag was, heb ik Scotland Yard opgebeld en verzocht, informatie bij hem in te winnen.

— Wat was daarvan het resultaat?

— Nihil, want de hospita van Palmer verklaarde, dat hij gisteravond met de nachttrein naar Dublin was vertrokken.

— Welke reden gaf hij zijn hospita op?

— Hij had met de laatste postbestelling een brief ontvangen, en begon toen meteen een valies te pakken. De hospita meende te hebben begrepen dat hem een voordelige aanbieding door een firma te Dublin was gedaan.

— Zo...zo... dat is zeer interessant, riep Raffles uit. Kunt u mij nog nadere bijzonderheden mededelen?

— Alleen dat Palmer blijkbaar voornemens was geweest, naar het bal masqué in het Carlton-Hotel te gaan, want in de loop van de namiddag werd er een domino voor hem thuis bezorgd. Dat ding ligt misschien nog in zijn kamer.

— Nu, dit staat dan toch al vast, Mr. Russell, dat Palmer niet met uw dochter naar Dublin is vertrokken, want zij bevond zich nog om half twee des nachts in het Carlton Hotel.

Raffles had nauwelijks uitgesproken, of de deur werd opengeworpen en op de drempel stond een jongeman van krachtige lichaamsbouw met een open, eerlijk gelaat, dat thans echter buitengewoon bleek was.

Hij had een klein valies in de hand en was blijkbaar aan de grootste ont-

roering ten prooi.

Nauwelijks had Russell hem gezien of hij stormde op hem toe, en riep op schorre toon:

— Palmer, wat heb je met mijn dochter gedaan? Waar is ze? Wat is er met mijn kind gebeurd?

— Ik wou dat ik het wist, luidde het antwoord, dat met trillende lippen gegeven werd. Ik ben in een valstrik gelokt. Van het station ben ik aanstonds hierheen gekomen, want vanochtend las ik te Dublin in de krant van haar verdwijning en ik nam de eerste de beste trein hierheen.

Met een droge snik liet hij zich op een stoel vallen, waarbij het kleine valies hem ontgleed en sloeg de handen voor het gelaat.

Geruime tijd heerste er stilte in het vertrek.

Na een poos trad Raffles op de jongeman toe, klopte hem bemoedigend op de schouder en zei:

— Vertel ons eerst in 't kort wat u wedervaren is, Mr. Palmer; misschien geeft ons dat enig houvast bij het voortzetten onzer nasporingen.

— Wie zijt gij? Ik ken u niet mijnheer.

— Wij zijn detectives, gij kunt vrij uit spreken.

— Welnu dan, gisternamiddag omstreeks half zeven ontving ik een brief van een alom bekende firma uit Dublin, die schreef van mijn ontslag bij Mr. Russell te hebben gehoord, en mij een goede baan aanbood met prachtige vooruitzichten, op voorwaarde evenwel, dat ik onmiddellijk met de eerste trein zou komen, ten einde reeds de volgende ochtend in dienst te kunnen treden.

Tijd om er over na te denken bleef mij niet over. Ik pakte een valies en ging naar het station.

— Een ogenblik, viel Raffles hem in de rede. Waarheen zoudt gij gisteravond gegaan zijn, als die brief uit Dublin niet gekomen was?

Palmer wierp een half smekende, half schuwe blik op Mr. Russell, die met gefronst voorhoofd somber voor zich uitstaarde en stamelde toen:

— Ik had... ik wilde...

— Gij waart van plan naar het bal masqué in het Carlton Hotel te gaan, niet waar? vulde Raffles de zin aan.

— Dat is zo, maar hoe weet gij dat?

— De politie heeft navraag bij uw hospita gedaan.

Palmer vestigde zijn blik strak op zijn vroegere patroon.

— Op uw verzoek waarschijnlijk, Mr. Russell? vroeg hij zacht.

Deze knikte nors.

— Gij hebt dus kunnen denken, dat ik Evelyn... Ik ben een eerlijk man, Mr. Russell, en nooit... nooit... verstaat

gij, zou ik mij op de wijze, zoals in de krant stond, mij van het bezit van uw dochter willen verzekeren, riep de jongeman verontwaardigd uit.

— Maar intussen hebt gij toch van het bal masqué gebruik willen maken om mijn dochter te ontmoeten.

— Dat erken ik, maar dat is alles wat gij mij ten laste kunt leggen. En gij ziet hoe zwaar ik er voor gestraft ben. Mijn arme lieveling...

En snikkend begroef hij het gelaat in de handen.

HOOFDSTUK VII

DE DRADEN ONTWARREN ZICH

Raffles keek enige ogenblikken vel medelijden naar de bedroefde jongeman trok toen de handen van diens gelaat weg en zei:

— Mr. Palmer, het strekt u tot eer het eerst te denken aan uw verdwenen lieveling, maar gij moogt u niet al te zeer door uw smart laten vervoeren. Er moet wat gedaan worden en wel zo gauw mogelijk. Gij kunt ons daarbij helpen, zei Raffles kalm. Zeg mij eerst eens wat u te Dublin is overkomen.

— Wel, toen ik mij vanochtend naar het kantoor begaf van de zaak, die op het briefhoofd was afgedrukt, wist men daar van niets. Geen der firmanten noch iemand van het personeel had de brief, die ik ontvangen had gedictieerd of getypt.

— Dan moet het papier en het couvert gestolen zijn, misschien al lang geleden. Maar vertel verder. Wat deedt gij toen?

— Ik liet de brief achter, omdat de firma aanstonds aangifte bij de politie wilde doen.

— Hoe dacht gij over die misleidende brief?

— Ik dacht aan een leffe grap. Maar toen ik een krant kocht en van de raadselachtige verdwijning las, begreep ik direct dat er iets achter zat.

Men had mij blijkbaar van huis gelokt.

— Dat is duidelijk. Hebt gij telefoon aan huis? vroeg Raffles.

— Mijn hospita is aangesloten.

— Bel dan uw hospita op, en vraag of die domino er nog is.

Palmer deed wat hem verzocht was en trok een verwonderd gezicht.

— Men heeft de domino gisteravond

terug gehaald, even nadat ik vertrokken was, zei hij.

— Dat dacht ik wel, merkte Raffles op. Waarschijnlijk moest dat kledingstuk dienen, u dadelijk door Miss Russell te doen herkennen, ondanks uw masker.

— Gij hebt dus toch met mijn dochter gesproken? barstte Russell uit.

— Neen, Mr. Russell, ik had haar geschreven.

— Wie bracht uw briefje weg? vroeg Raffles.

— Ik zelf. Ik gaf het aan een der jongste bedienden, met verzoek het ongezien Miss Evelyn in handen te spelen.

— Hoe heette die klerk?

— Castings.

— Castings... Castings... wacht even dat was een lui varken, een onbetrouwbaar sujet, dat ik twee dagen geleden ontslagen heb, riep Mr. Russell uit.

— Dan was die Castings hoogstwaarschijnlijk een lid van een of andere bende, meende Raffles. Het is de gewoonte van die heren, op een groot handelskantoor een klerkje binnen te smokkelen, die hun aan gegevens moet helpen om later hun slag te kunnen slaan. Die jongen heeft natuurlijk het briefje geopend, alvorens het te overhandigen, en de inhoud aan zijn lastgever overgebracht.

Palmer bracht de hand aan het hoofd.

— Dus dan zou Evelyn misschien ontvoerd zijn door een lid van zo'n bende, riep Russell radeloos.

Reeds het volgend ogenblik zou het antwoord op deze veronderstelling brengen.

Er werd gebeld en even daarna hoor-

de men het aanzetten van een motor.

De bediende, die de deur opendeed, zag niemand, maar toen hij naar buiten keek, hoorde hij een motorrijder, die met open knalpot juist de hoek van de straat omsloeg.

Toen hij de deur sloot, zag hij een brief in de brievenbus liggen.

— Een brief voor u, sir, zei de bediende, die de missive direct naar boven had gebracht.

Met een snelle beweging nam Mr. Russell de brief van het blad, dat de bediende hem voorhield.

Hij scheurde de enveloppe stuk, ontvouwde de brief en begon deze haastig door te lezen.

Het was maar een kort schrijven, dat echter van omineuze betekenis bleek te zijn.

Mr. Russell liet de brief uit zijn handen vallen, slaakte een kreunende zucht en wankelde naar een stoel, waarin hij zich liet neervallen.

— Die schurken. Die nietswaardige ellendelingen, riep hij uit.

Zonder een woord te spreken ging Raffles naar hem toe en raapte de brief op.

Toen naderde hij tot dicht voor het raam en las met een heldere stem het volgende voor.

Mr. Russell,

« Uw dochter bevindt zich in onze macht, en gij kunt haar slechts op één voorwaarde terug krijgen. Hedennacht om twaalf uur moet er op de hoek van Primrose Hill Park en Titchfield Road een som van vijf duizend pond sterling gereed liggen, onder een steen, rechts van de ingang van het park. Zodra dit geld door een onzer is weggehaald, zal uw dochter onmiddellijk in vrijheid worden gesteld. Mocht gij echter in gebreke blijven aan dit bevel te voldoen, of de politie hiervan in kennis te stellen, is het lot van uw dochter bezegeld. U weet wat dit betekent.

DE BENDE DER RAVEN.

Raffles liet de brief langzaam zakken en mompelde zacht voor zich heen:

— Dat is dus de kern van de zaak. Hoe dom dat ik er niet aanstonds aan gedacht heb.

Hij wierp nog eens een blik op de brief en zei:

— Ik geloof dat ik deze hand ken. Hm... hm... het schijnt dus dat onze vriend Nicholson hier de hand in het spel heeft. Hij heeft nog veel te leren, anders zou hij zeker niet zelf deze brief hebben geschreven. Nu vriend Nicholson, wij zullen eens zien wie in dit geval aan het langste eind trekt.

Palmer stond vlak naast hem en keek hem doordringend aan.

— Wat denkt gij nu te doen, mijnheer? vroeg de jongeman. Maar wat vraag ik? Gij verbergt u natuurlijk met een aantal assistenten in de nabijheid van de aangeduide plek en overvalt het geboefte.

Raffles schudde glimlachend 't hoofd.

— Ik kan wel zien, Mr. Palmer, dat gij niet op de hoogte zijt van de werkwijze van deze schurken. Natuurlijk; als wij met een stuk of twintig man hen konden overvallen, zouden die bandieten spoedig achter slot en grendel zitten. Maar denkt gij soms dat wij daardoor iets gewonnen zouden hebben?

— Waarom niet? riep de jongeman onstuimig uit.

— Dat zal ik u zeggen. De schurken hebben ten eerste de aangeduide plek zeer zorgvuldig uitgekozen. Als wij ons daarheen begeven op welk uur van de avond ook, zouden zij ons zelfs in het donker, vooral daar het vannacht volle maan is, zeker hebben zien aankomen. Het gevolg zou zijn, dat zij het geld van de afkoopsom stilletjes zouden laten liggen en hun lastgever inlichten.

— Maar wat dan? riep Palmer uit. Wat moeten wij dan doen?

— De afkoopsom op de aangeduide plek neerleggen riep Russell uit. Ik zal aanstonds het geld bij mijn bankier gaan halen.

Raffles weerhield hem echter met een gebaar.

— Als ik iets mag opmerken, Mr. Russell, zei hij, dan zou ik u willen

verzoeken dit niet te doen.

— Wat? Gij zoudt mij aanraden mijn dochter in de handen van die bandieten te laten?

— Daar is natuurlijk geen sprake van, maar ik meen te weten wie de man is, die deze laaghartige zaak op touw heeft gezet en ik ben voornemens uw dochter te bevrijden, zonder dat het hem een penny zal opleveren. Daarvoor heb ik echter de hulp van een paar moedige mannen nodig.

— Beschik over mij, wat ik u verzoeken mag, mijnheer, riep Palmer hartstoechtelijk uit.

— Als gij er in kunt slagen mijn dochter aan de klauwen van die ellendelingen te ontrukken, zei Mr. Russell dan... dan... maar ik behoef je niet te zeggen wat je beloning zal zijn.

— Als dat zo is, Mr. Russell, dan zou ik desnoods door het vuur willen lopen. Op weg, mijnheer, zo wendde hij zich tot Raffles, die glimlachend ter zijde had gestaan.

— Kalm aan... kalm aan... waarde heer Palmer, zei de gewaande detective, terwijl hij hem met een gebaar tegenhield. Gij schijnt te vergeten, dat men ons tegen middernacht besteld heeft, en het is nu pas half twee in de namiddag. Wij hebben dus nog ruimschoots de tijd om een plan voor te bereiden, dat ik u in grote trekken wel kan mededelen antwoordde Raffles. Ik beschik over een auto, die enigszins afwijkt van het gangbare model. Daarin kan ik drie mannen meenemen, zonder dat men dit van buiten kan bemerken. Ik neem de plaats achter het stuurwiel in en wij zullen dan met ons vieren zijn. De partijen zouden dus zowat gelijk staan.

— Gelijk? Zij komen met een man of zes, staat er in de brief.

— Dat is zo, maar zes man van dat soort, wegen niet op tegen vier vastberaden mannen, zoals wij zijn. Ik ken die lafbekken Mr. Russell, antwoordde Raffles kalm.

— Gij denkt dus met vier man u van die zes mannen meester te maken.

— Dat ben ik inderdaad van plan, Mr. Russell. Ik wil u echter ronduit zeggen,

dat het er niet erg op aan komt als wij er een paar overhoop moeten schieten. Hoe minder van dat tuig onze hoofdstad vergiftigt, hoe beter. Laat alles maar aan mij over, Mr. Russell. Gij kunt er echter zeker van zijn, dat wij uw dochter nog hedennacht in uw armen zullen terugvoeren.

Russell greep de hand van de Grote Onbekende en zei met trillende stem:

— Als dat werkelijk zo is, mijnheer, dan zal ik u mijn hele leven dankbaar zijn.

— Dat waardeer ik natuurlijk zeer, Mr. Russell, maar ik geloof dat een zeker iemand, die hier op dit ogenblik aanwezig is, met uw dankbaarheid nog meer gebaat zal zijn. Want ik wil niet verhehlen dat het avontuur, dat wij gaan ondernemen niet van gevaar ontbloot is, en ik moet Mr. Palmer waarschuwen, dat hij zijn leven in de waagschaal stelt. Als hij dit voor ogen houdt, dan kunnen wij het er op wagen.

De jongeman slaakte een kreet van blijdschap en riep:

— Ik zou dat stel schurken stuk voor stuk de nek om willen draaien al zouden ze mij met messen of met hun tanden in stukken willen scheuren.

— Zo mag ik het horen, riep Raffles uit. Welnu, dan zullen wij afspreken, dat ik u hier vanavond om elf uur met mijn auto kom halen.

Het is bijna een uur rijden naar die afgelegen plek. Neem een goede revolver mee, dat is alles wat ik u te vragen heb. Ik hoop dat gij een goed schutter zijt.

— Ik heb vaak een prijs gewonnen bij een westrijd, mijnheer.

— Prachtig, het kon niet beter.

Onder het spreken maakte Raffles aanstalten om te vertrekken.

Hij trad op Mevrouw Russell toe, en zei op hartelijke toon:

— Houd moed, Mrs. Russell, gij zult uw dochter spoedig weerzien.

— God geve het, mijnheer, zei de nog steeds bedroefde moeder.

— Als gij slaagt, mijnheer, zo wendde Mr. Russell zich tot Raffles, dan zult gij mij naderhand alles kunnen vragen wat gij wilt.

— Dank u. Ik hoop dat dat ook geldt voor deze jonge man.

Nog een buiging en Raffles en Brand stonden weer in de gang.

Zodra zij op straat waren, stapten ze in hun auto.

— Naar het Primrose Hill Park, James, zei Raffles.

— Wat moeten wij daar in 's hemelsnaam uitvoeren? vroeg Brand, zodra de auto zich in beweging had gezet.

— Het strijdtoneel vast eens gaan opnemen, Charles, het is altijd goed als men de plaatselijke geografie door en door kent.

— Als je de waarheid wilt weten, moet ik bekennen, dat ik zelf wel het allerlaatst zou hebben gedacht, dat deze historie zo'n keer zou nemen, gaf Brand te kennen.

— En ik dacht, zei Raffles, dat dergelijke dingen niet meer konden voorkomen in een stad als de onze. Ik moet zeggen, dat onze vriend Nicholson in deze aangelegenheid blijk geeft van een onbeschaamdheid, die zelfs een professor Shydrift niet zou hebben misstaan.

— Je gelooft dus werkelijk, dat Nicholson hier achter zit?

— Ik zeg je, dat het onmiskenbaar zijn handschrift was, al had hij nog zoveel moeite gedaan het te verdraaien.

— Als dat zo is, dan bestaat de kans, dat wij eerder voor de tweede maal tegenover dat stuk ongeluk zullen staan dan wij verwacht hadden.

— Verwacht en gehoopt, amice. Ik zal het ogenblik zegenen waarop ik met dat ongedierte in mensengedaante voor goed kan afrekenen.

— Het is de vraag of dat heerschap er bij is en wat doen wij, als er een van die kerels ontsnapt en Nicholson gaat waarschuwen?

— Er mag er geen ontsnappen, antwoordde Raffles met een uitdrukking van vastberadenheid op het gelaat.

— En als wij hen te pakken hebben?

— Dan volgt de rest vanzelf.

— Vanzelf? Nu, ik hoop het, zei Brand meesmuilend.

Even voor zij het park bereikten, zei Brand:

— De politie schijnt nog niets ontdekt te hebben aangaande die diefstal in het kabinet van het Carlton hotel.

— Ik heb er ten minste niets van gehoord.

— Maar die zal toch wel gepleegd zijn door dezelfde bandieten, die de ontvoering van Miss Russell op touw hebben gezet?

— Dat is best mogelijk.

— Hoe zou de zaak zich volgens jou hebben toegedragen?

— Ik denk aldus: Zodra de leden van de bende door bemiddeling van die jonge deugniet op het kantoor van Mr. Russell wisten dat Edward Palmer van plan was, om zich naar het hal masqué te begeven, ten einde daar Evelyn Russell te ontmoeten, maakten zij hun plan op. Zij verzonden de brief van de firma uit Dublin, en toen zij de jongeman goed en wel naar het station hadden zien vertrekken ging een hunner met een praatje die domino halen, welke zij nodig hadden om hun plan te doen slagen.

— En vervolgens?

— Vervolgens werd een der bandieten uitgezocht, die in gestalte en uiterlijk het meest overeenkwam met Edward Palmer. Het masker en de domino voltooiden het bedrog.

— Maar wat deed zij in de chambre séparé van Ashton?

— Volgens mijn mening is dat aldus in zijn werk gegaan. De gewaande Palmer maakte Miss Russell wijs, dat zij een bezoek moest brengen in dat kabinetje en dat hij van die gelegenheid gebruik zou maken haar ouders tot andere gedachten te brengen. Toen Ashton en de zangeres goed en wel bedwaelmd waren, wat hij wist van de kelner, die hij had omgekocht, ging hij het meisje daar halen en spelde haar op de mouw dat haar ouders naar huis waren gegaan en dat alles goed ging. Geen wonder dat het jonge paar lachend en schertsend het hotel verliet.

— Dan is die kwestie opgelost, riep Brand uit, maar hier zijn wij, geloof ik, aan het park.

Henderson stopte en de twee vrienden stapten uit.

Raffles zond Henderson met de wagen weg.

Het tweetal wandelde langzaam het kleine park in, hetwelk als het ware een verlengstuk vormt van het Regentspark waarvan het gescheiden is door de brede Albert Road.

Links is het Primrose Hill Park van een grillige, onregelmatige vorm, en de Titchfield Road is een van de drie wegen die door deze tamelijk stille wijk leidt.

Ter linkerzijde van de Titchfield Road strekt zich een groot opgespoten bouwterrein uit.

In een oogwenk had Raffles gezien, dat de bandieten de plek niet gunstiger voor hun doel hadden kunnen uitkiezen.

Inderdaad, als men op de hoek van het park en de aangeduide weg stond, dan kon men aan alle zijden een grote afstand voor zich uit zien, zonder dat de blik op een huis of een boom stuitte.

Na hier een poos te hebben rondgewandeld, zei Raffles:

— Ik heb het nu wel gezien. Wij zullen het hier niet gemakkelijk hebben vanavond, amice.

— Dat geloof ik ook, Edward. Ik denk dat het er vannacht om twaalf uur zal spannen.

Na hun verkenningstocht in en om het Primrose Hill Park, riepen Raffles en Brand een taxi aan en lieten zich naar hun huis in de Cromwellstreet brengen.

13

32

11

0

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

HOOFDSTUK VIII

MIDDERNACHT

Zodra zij daar waren, zei Raffles:

— Wij behoeven onze vermomming niet af te leggen want dat is de moeite niet waard en het is noodzakelijk, dat wij vannacht juist in dezelfde gedaante optreden als waarin wij nu zijn. Maar voor alles zou ik wel wat willen eten. Dat is er geheel bij ingeschoten.

— Ik zal Gaston aanstonds verzoeken er voor te gaan zorgen, Edward.

— Goed, dan zal ik Henderson vast op de hoogte brengen.

Terwijl Brand met de oude bedien- de Gaston een smakelijke maaltijd regelde, liet Raffles zijn trouwe chauffeur bij zich komen.

Een paar minuten later kwam de reus het vertrek binnen.

— Ik heb je verzocht hier te komen, James, om je voor te bereiden op een ietwat gevaarlijke onderneming, waar- bij ik je hulp nodig heb.

— Gij weet dat gij steeds op mij rekenen kunt, mylord, zei Henderson.

— Dat weet ik, James, daarom moet je eens goed luisteren.

Raffles zette nu in korte woorden uiteen waar het om ging en vervolgde toen:

— Om deze zaak tot een goed einde te brengen, moeten wij over een betrouwbare auto beschikken. Me dunkt dat we daarvoor het best de Rolls Royce kunnen nemen. Is die auto in orde, James?

— Startklaar, mylord. Honderd twin- tig kilometer per uur als het moet, mylord.

— Dat is ruimschoots voldoende. Zorg dat je om half elf met de auto voor de kleine tuinpoort staat.

— Ik zal er zijn, mylord, zei Hen- derson eenvoudig.

Toen de reus het vertrek verlaten had wist Raffles dat hij op deze mede- werker tot in de dood kon vertrouwen.

Intussen had Gaston de tafel gedekt en Raffles en Brand deden de maaltijd

alle eer aan.

De avond verstreek met het nemen van nog enkele maatregelen en precies om half elf kwamen de twee vrienden door de kleine poort in de zijstraat, die zoals steeds geheel en al verlaten was.

De grote auto stond reeds klaar met Henderson achter het stuur.

Deze had zijn gelaat onherkenbaar gemaakt door een kort, zwart kneveltje en door de kraag van zijn jas zo hoog mogelijk op te slaan.

Raffles gaf hem het adres van Mr. Russell op en zei:

— Ik behoef je niet te zeggen, Ja- mes, dat volstrekt niemand iets mag weten van onze identiteit. Als iemand iets mocht vragen, zijn wij van de poli- tie.

— Begrepen, mylord.

— Goed. Op weg dan en doe maar een schietgebedje voor het slagen van onze onderneming.

De twee vrienden stapten in en in snelle vaart bracht de auto hen naar het huis van Mr. Russell, waar zij reeds met ongeduld werden verwacht.

Edward Palmer, die zich bescheiden had teruggetrokken, nadat de twee gewaande detectives waren heengegaan, was nog geen kwartier geleden weer te- ruggekomen.

Hij trad Raffles met uitgestoken han- den tegemoet en zei:

— Gelukkig dat gij er zijt. Ik brand van verlangen om aan de slag te gaan en die schurken de hersens in te slaan.

— Nog een weinig geduld, waarde heer, en gij zult dit billijk verlangen kunnen bevredigen, zei Raffles lachend. Wij zullen maar aanstonds op weg gaan, want het is reeds elf uur. Gij moet mij slechts enkele minuten gunnen om het uiterlijk van Mr. Russell aan te nemen.

Zonder antwoord af te wachten nam Raffles aan een tafeltje plaats, zette er een klein lederen etui op, waarin

zich een pruik, enige schminkartikelen en een kleine spiegel bevonden en begon snel zijn uiterlijk te veranderen.

Vol verbazing keken de aanwezigen toe.

Binnen enkele minuten was de detective met zijn donker haar en zijn kort kneveltje verdwenen en zat daarvoor in de plaats een man, die sprekend geleek op de heer des huizes.

— Het is niet helemaal naar mijn zin geslaagd, zei Raffles, maar het is donker en men zal het verschil wel niet zien. Klaar, Mr. Palmer en goed gewa- pend?

— Ik heb mijn browning bij mij en bovendien een ploertendoder.

— Dat is meer dan voldoende. Op weg dan.

Men nam haastig afscheid van Mr. Russell en zijn vrouw, die moeite had haar nervositeit te verbergen.

Daarop verlieten de twee mannen het vertrek.

Toen zij voor het hek kwamen zei Raffles:

— Nu voortgemaakt. Wij mogen de heren bandieten geen ogenblik langer laten wachten dan noodzakelijk is.

Palmer stapte in en vond Brand reeds in de auto zitten.

Raffles nam tussen hen in plaats op de ruime achterbank en klapte het portier dicht.

Henderson startte de motor, trapte op het gaspedaal en reed direct in snelle vaart voort.

Eerst ging het door de drukste straten van Londen, maar spoedig werd het stiller.

De wagen volgde Tottenham Court Road, vervolgens over een kort gedeelte de Park Lane en reed toen het Regents Park in.

Dicht bij het Baptisten College, bij een der noordelijke uitgangen van het park stopte Henderson.

— Zijn wij er al? vroeg Palmer verwonderd.

— Neen, nog niet, maar ik zal u moeten verzoeken elders plaats te nemen.

Raffles drukte op een kleine knop en voor de voeten van de verbaasde jon-

geman schoof de vloer uiteen, waardoor een ruimte zichtbaar werd, die aan alle kanten was gecapitonneerd.

— Ik zal u moeten verzoeken u in deze soort van rijdende kelder uit te strekken, Mr. Palmer. Het duurt maar enkele minuten en er is voor een behoorlijke luchtverversing gezorgd. Er is ruimte voor vier personen, dus voor u drieën zeker.

— Maar hoe komen wij er weer uit? vroeg Palmer. De vloer zal toch wel gesloten worden?

— Natuurlijk. Volg in alles de instructies van mijn collega's dan zult gij zien, dat alles in orde komt.

Intussen had Henderson zijn plaats achter het stuurwiel verlaten en één voor één kropen de mannen door het gat in de bodem in hun schuilplaats, die hun ruimte in overvloed bood.

Door kleine gaten in de vloer konden zij duidelijk horen wat er buiten voorviel en kwam er ook verse lucht binnen.

Raffles ging nu zelf achter het stuurwiel zitten, bracht de auto weer in gang en stopte bij de hoek van het Primrose Hill Park.

Daar was nog volstrekt niets en niemand te zien.

Raffles raadpleegde zijn polshorloge en zag dat het vijf minuten over twaalf was.

Even later kwam er een vrij grote grijze auto aangerezen, een Citroën, laag op de wielen.

Deze wagen stopte eveneens en er verliepen een paar minuten zonder dat zich iets bijzonders voordeed.

Eindelijk toen zij alles blijkbaar veilig achtten, stapten de inzittenden van deze wagen één voor één er uit, behalve de chauffeur, die achter het stuurwiel bleef zitten.

De auto's stonden ongeveer dertig meter van elkander verwijderd, en vijf mannen naderden de Rolls Royce, waarvan de kap was neergeslagen.

Duidelijk zag Raffles hun revolvers in het maanlicht glanzen.

— Waar is het geld? vroeg een bandiet, terwijl hij zich over de rand van de auto boog en Raffles een onderzoek-

kende blik toewierp.

— Daar staat het kistje, antwoordde deze. Vlak naast mij op de rubbermat.

De man bukte zich, en terwijl hij met een hand zijn revolver gericht hield greep hij met de andere hand het hengel van het metalen kistje, op de vloer.

Maar op hetzelfde ogenblik viel hij, als door de bliksem getroffen, met het bovenlichaam over de rand van het portier en bleef zo beweegloos liggen.

Een krachtige elektrische schok had de bandiet tijdelijk machteloos gemaakt, want het kistje stond onder stroom.

Raffles bleef onbeweeglijk zitten, zelfs toen nog een paar bandieten die ongeduldig schenen te worden, naderden.

Het volgende ogenblik stonden zij allen om de wagen heen.

— Wat is er aan de hand, Dulver? vroeg een hunner, terwijl hij de bewusteloze bandiet heen en weer schudde. Wel vervloekt, de vent lijkt wel in slaap te zijn gevallen. Daar weet jij zeker meer van oude heer?

De bandiet zou antwoord krijgen op die vraag, en vlugger dan hij dacht.

Eenklaps voelde hij zich bij de benen omver trekken.

Met een knetterende vloek smakte hij op de staatstenen.

Bijna op hetzelfde ogenblik sprong Henderson te voorschijn en sloeg een andere schurk met één enkele hevige slag neer.

Op zijn beurt was Raffles van achter het stuurwiel geschoven en beukte met één slag met de kolf van zijn zware revolver de bandiet, die het dichtst bij hem stond neer.

— Verraad, brulde een der kerels, en wilde op Raffles aanleggen, maar Palmer, die van achteren was genaderd, greep hem met reuzekracht om het middel, en smakte hem met zoveel geweld tegen het plaveisel, dat hij zich niet meer verroerde.

In enkele seconden waren aldus drie van de vijf bandieten buiten gevecht gesteld.

Met de twee anderen hadden de vier mannen dus weinig moeite.

Zij werden door Henderson en Brand overvallen, voor zij van hun revolvers

gebruik hadden kunnen maken.

Maar de chauffeur van de Citroën had niet gewacht tot het zover kwam.

Hij had de korte worsteling gezien, reed even achteruit en keerde en zou het volgende ogenblik zijn ontsnapt, als Palmer een ogenblik gearzeld had. Hij loste een revolvershot op een der banden, die natuurlijk direct de geest gaf.

Maar de chauffeur van de Citroën kende zijn vak en probeerde desondanks te vluchten, maar de wagen, die op slechts drie wielen reed, kwam niet ver, en was na enkele minuten ingehaald.

Toen trachtte de chauffeur te vluchten maar dat bekwam hem slecht.

Brand was met enkele sprongen bij de vluchteling, greep hem in de kraag en trok hem achterover.

Het volgende ogenblik was de bandiet met de handen op de rug gebonden, en bij het andere stelletje geboefte in de Rolls gegoid.

— Zet die grijze auto gauw in de berm van de weg, James, zei Raffles.

Als een gestrand wrak lag de Citroën even later ter zijde van de straatweg.

— En nu gauw het park in, vervolgde Raffles.

De Rolls verdween onder het donkere geboomte. Alles was zo snel in zijn werk gegaan, dat het voorval geheel onopgemerkt was gebleven op deze eenzame plek.

Op een open plek liet Raffles Henderson opnieuw stoppen.

Hij graaide in de auto rond zoals een visvrouw doet, die naar een extra dikke paling in haar voorraad zoekt, en trok toen een der gebonden bandieten te voorschijn.

Hij sleurde hem over de rand van de auto, zette hem op zijn voeten, gaf hem een trap tegen zijn schenen, hield hem de loop van zijn revolver onder de neus, en zei:

— Luister eens goed, broer. Hier is een revolver, die zeer gemakkelijk afgaat, en in mijn zak zit honderd pond. Je hebt de keus. Als je ons het huis zegt, waar Miss Russell gevangen wordt gehouden, zijn de honderd pond voor jou, in het tegenovergestelde geval

kun je je testament wel maken, als je daar soms behoefte aan voelt.

De bandiet was een lafaard, en aarzelde niet lang, maar zei met bevende stem, na een blik in de richting van de vaag zichtbare auto te hebben geworpen:

— Laat gij mij dan vrij?

— Ja. Dat wil zeggen, nadat wij ons overtuigd hebben dat je de waarheid hebt gesproken. Vooruit, zeg op.

— Het is niet ver hier vandaan, sir, zei de schurk. Het is in de Havenstockstreet n° 17. Daar woont een man, die lid is van onze bende. Het meisje wordt op een achterkamer van de eerste verdieping gevangen gehouden.

— En zou je daar het geld van de losprijs brengen?

— Ja, de chef zou het geld in ontvangst nemen.

— Hoeveel van jullie zijn er daar-ginds?

— Hoogstens drie of vier. Meer waren er niet nodig, dacht de chef. Ik zal u een plek wijzen, waar gij haar kunt zien.

— Goed. Vooruit maar James, naar de Havenstockstreet nummer 17.

— Wat doen wij met de anderen? vroeg Brand fluisterend.

— Wij zijn hier dicht bij een van onze huizen, antwoordde Raffles op even zachte toon. Daar zullen wij hen in de kelder opsluiten, tot de politie hen komt halen.

De geboeide bandiet werd weer in de wagen geduwd en Henderson reed snel het park uit en naar een der huizen van Raffles, een afgezonderd liggend, klein, onaanzienlijk huis.

Stom van verwondering sloeg Palmer het gade, hoe de drie gewaande politiemannen vijf van de schurken snel naar binnen brachten, maar hij stelde geen vragen. Voor hem was de hoofdzak, dat hij Evelyn ging bevrijden.

Hij hield intussen de bandiet die was achtergebleven, nauwkeurig in het oog.

Een korte poos later kwamen zijn drie metgezellen weer uit het huis te voorschijn, nu gestoken in de kleren, die zij de gevangenen ontnomen hadden.

Raffles droeg een klein kistje onder

de arm.

— Wat draagt gij daar, mijnheer, als ik vragen mag? vroeg Palmer nieuwsgierig.

— Dat zijn de vijf duizend pond sterling, antwoordde Raffles met een slim lachje. Rijden maar, James.

Binnen enige minuten had de auto de Havenstock Street bereikt, een onaanzienlijke straat in het uiterste noorden van de wereldstad.

Bij het begin van de straat stapten allen op aanwijzing van de gevangen bandiet uit.

Deze bracht hen door een paar kronkelende stegen naar een vervallen, oud huis, waarvan hij de straatdeur zonder meer kon openduwen.

Raffles ontstak zijn zaklantaarn, want het was stikdonker in de smalle gang en op de trap, welke zij opgingen.

— Hier woon ik, fluisterde de bandiet Volg mij maar.

De bewoner van het slecht onderhouden huis duwde een lage deur open, en wenkte de anderen, hem te volgen.

Allen gingen naar binnen, en stonden nu in een kamer met slechts één raam, dat uitzag op een binnenplaats.

— Aan de overkant, onder de dakgoot van een oud huis, was slechts één venster verlicht, op het gordijn waarvan zich de schaduw van een menselijke gedaante aftekende.

— Dat is zij, zei de bandiet, naar het verlichte raam wijzend.

— Laten wij er op af gaan, zei Palmer hees.

— Door dat venster kunnen wij niet naar binnen, mompelde Raffles, het is getralied.

— Gij kunt over de binnenplaats het huis aan de achterzijde binnengaan, zei de bandiet.

— Maar worden jullie daar verwacht?

— Als gij het wachtwoord maar noemt, is alles in orde.

— Zeg op.

— Gedenk Shydrift.

— Hoe komen wij op de binnenplaats?

— Door de trap weer af te gaan en de smalle steeg naast de huisdeur in te slaan. Zijt gij nu tevreden en krijg ik mijn geld?

— Hier is het. Maar je bent nog niet van ons af, zei Raffles. Je blijft hier en wij zullen je binden en knevelen tot alles voorbij is. Je mocht eens kans zien, die mooie kameraden van je te waar-schuwen.

Ondanks zijn protest werd de bandiet snel gebonden en gekneveld, waarna de vier mannen vlug de trap af gingen, en door de smalle steeg, naar de binnenplaats.

Voor de deur van het huis, waar het meisje gevangen zat, bleven zij staan. Raffles klopte zacht aan.

In de deur werd een luikje geopend en voor de opening werd een vlekke-rig gezicht met puisten zichtbaar.

Raffles hield het kistje omhoog en fluisterde:

— Alles in orde. Laat ons binnen.

— Wachtwoord.

— Gedenk Shydrift.

De deur werd geopend.

Nauwelijks was Raffles binnen of een geweldige vuistslag trof de portier.

Snel werd de man gebonden, en een doek in de mond gestopt om hem als hij bijkwam het schreeuwen te beletten.

— Gij moet voorlopig wat achterblijven, zei Raffles fluisterend tot Edward Palmer. Gij zijt niet vermomd en zoudt aanstands herkend worden.

Hoewel zeer tegen zijn zin, begreep de jongeman wel, dat hij de gehele onderneming in gevaar zou brengen door zich te vroeg te vertonen.

Op de bovenste verdieping bleven zij staan voor een deur, waaronder een gele lichtschijn zichtbaar was.

Raffles klopte aan.

— Wie daar? vroeg een gedempte stem, die Raffles direct herkende als die van de aanvoerder der Raven.

— Wij zijn het, Campbell. Wij hebben de duiten.

— Wachtwoord.

— Gedenk Shydrift.

De deur werd geopend, en de drie mannen traden binnen, terwijl Palmer in de gang bleef met kloppend hart en de revolver in de vuist.

Brand, die achteraan liep, hield zich alsof hij de deur zorgvuldig dicht deed, maar liet haar op een kier staan.

In de kamer zaten zeven mannen om een ronde tafel, waarop flessen en glazen stonden.

Een hunner droeg een rood masker, dat bijna zijn hele gelaat bedekte.

Die man was professor Nicholson, de opvolger van Shydrift en de doodsvijand van de Grote Onbekende.

Dicht bij het raam zat Miss Russell, op een stoel vastgebonden en met een doek om de mond.

Zij had onmiddellijk het hoofd opgeheven bij het binnenkomen der drie mannen, en keek vol verwachting naar het kistje, hetwelk Raffles droeg, en dat hij nu midden op de tafel neerzette.

— Hier is het geld, de meid moet dat delijk mee, haar vader wacht in een auto in de volgende straat.

Campbell keek verwonderd naar het gelaat van de drie mannen, dat flauw door een laag brandende petroleum-lamp verlicht werd.

— Wie zijn jullie? vroeg hij argwanend, en waar zijn de anderen?

— Naar huis, antwoordde Raffles laconiek.

Hij was met een paar stappen bij het raam, en had met een vlugge beweging de touwen doorgesneden, die het jonge meisje bonden, en de doek van haar mond genomen.

— Zeg eens, wie heeft dat bevolen? klonk nu de dreigende stem van de gemaskerde man.

— Wel, chef, het geld is er toch, luidde het commentaar, en de vader wacht ongeduldig op de meid.

— Niet zo haastig, alsjeblieft. Wij zullen eerst eens kijken of het geld er is, riep Nicholson woedend.

Maar juist toen hij de hand naar het kistje uitstreekte, klonk van de overzijde van de binnenplaats een langgerekte fluittoon.

— Vervloekt, mompelde Raffles. De vent heeft zich weten te bevrijden, of een van zijn kameraden heeft hem gevonden.

De zeven mannen waren opgesprongen, zodra zij het sein hoorden.

— Verraad, riep Nicholson. Sla ze dood.

Palmer, die in de gang, vlak bij de

deur had gestaan, hoorde het en begreep, dat er iets mis was gegaan. Zonder zich te bedenken stormde hij naar binnen.

Met het eerste schot legde hij een der schurken neer.

Henderson had twee der dicht bij hem staande bandieten in de nek gegrepen en zo hardhandig met de koppen tegen elkaar gebotst, dat zij bewusteloos ineenzakten.

In minder dan geen tijd was de kamer het toneel van een verwoede strijd.

Doodsbleek in een hoek, met krampachtig gevouwen handen, keek Miss Russell toe.

Schoten knalden en kruitdamp vulde de lucht.

Palmer werd aan de schouder geraakt maar vocht heldhaftig door.

Brand voelde bloed uit zijn mouw lopen, een der schurken had hem een messteek in de rechterarm toegebracht, maar met zijn linkerhand sloeg hij zijn aanvaller neer.

Raffles had reeds enkele schoten gewisseld met Nicholson maar in de mist, door de kruitdamp veroorzaakt, kon niet nauwkeurig aangelegd worden.

Toen grepen de doodsvijanden elkaander om het lichaam en een geweldige worsteling begon.

Raffles was sterk, maar ook Nicholson, spande zijn uiterste krachten in om zijn vijand onschadelijk te maken.

Op een gegeven moment wist de benedechef zijn rechterhand vrij te maken, trok een dolkmes uit zijn zak en hief de

arm op.

Maar net op tijd kwam Palmer tussenbeiden.

Hij greep de professor bij de strot en trok hem achterover.

Het mes kwam neer, maar de punt trof met geweld het tafelblad.

Door de schok viel de petroleumlamp om, en dadelijk verspreidde zich de brandende olie over de vloer.

Palmer had Evelyn Russell, die op het punt stond in zwijm te vallen, in zijn armen genomen en droeg haar het vertrek uit.

Raffles had zijn doodsvijand met een laatste wurgende greep van zich afgevoerd.

Hij stormde nu op zijn beurt weg, gevolgd door Brand en Henderson. Het was hoog tijd, want het vertrek stond in lichterlaaie.

De nog ongewonde bandieten probeerden hun bewusteloze kameraden weg te dragen.

Zo snel hun benen hun dragen konden, waren Raffles en zijn gezellen met het bevrijde meisje de trap afgestormd en het huis uitgevlogen.

Zij snelden door het steegje en bereikten zo de plek, waar de auto geparkeerd stond.

Een paar minuten later waren zij in veiligheid, en een half uur later drukten Russell en zijn vrouw hun enig kind onder tranen van aandoening en onzegbaar geluk in hun armen.

Waar de gewaande detective en zijn helpers waren gebleven, wist niemand.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

DE DUIVELSVINGER

